

I

AZ ARATÁS

SZANATÓRIUMI TÚZBEN VESZETT ODA A VILÁGRASZÓLÓ SZÉPSÉG

**Mindenki gyászolja „a mandinori társasági élet királynőjét”
Órület és lángok közepette ért véget a szerencsés csillagzat alatt
született szépség élete**

A tehetős Dewsmine család gyászolja legünnepeltebb lányuk, a valaha csodaszép és elbűvölő, huszonöt esztendőös Catheline tragikus halálát. Alig hihető, hogy alig négy évvel ezelőtt hírlapunk a mandinori társasági élet koronázatlan királynőjének nevezte Catheline Dewsmine-t. A bálokon és összejöveteleken rendszerint csillogó és feltűnő jelenség számos csodálót és nem egy éles nyelvű ellenséget tudhatott magáénak, miközben egy üstökös sebességével emelkedett a társadalmi ranglétra legmagasabb fokára. Jelen tudósító a saját fülével hallotta, hogy a hölgyet egyszerre nevezték „légiesen kecsesnek és végtelenül bőkezűnek” és „gyilkos mérgű, borotvaéles karmú hárpíának, aki sosem feküdt olyan ágyban, ami nyomta volna a gerincét”. Akármi is legyen az igazság, az nyilvánvaló, hogy Catheline kisasszony halálával a mandinori társasági élet már korántsem annyira érdekfeszítő, mint egykor.

A Dewsmine család jelentősége a birodalmi időkbe nyúlik vissza. A családi vagyon a III. Arrad királynő által adományozott földbirtokokból származott, amelyekkel az uralkodónó kifejezte elismerését a Dewsmine-ok szolgálataiért a korvantinok ellen vívott háborúban. A Vállalati Kor eljövetelel a család az egyik első olyan arisztokrata dinasztia volt, amely részesedést szerzett az akkor még gyermekcipőben járó Vashajó Szindikátusban. A rá következő évtizedekben megsokszorozták vagyonukat a Szindikátus arradsi birtokairól befolyó haszonból. Ám nemcsak az észszerű befektetés gyümölcseit aratták le, vezetői feladataikat sem hanyagolták el. A Dewsmine nevet viselő fiúk és leányok kötelesek fiatalon belépni a Szindikátusba, azon alapvetésre építve, miszerint törekvéseik és értelmi adottságaik a nekik megfelelő státuszra jogosítják fel őket. Számos utód egyenesen az igazgatótanácsi pozícióig vitte.

Catheline Dewsmine látványos kivételnek bizonyult a szabály alól, mégpedig úgy hírlík, szülei legnagyobb sajnálatára. Egyetlen család sem élvez felmentést a Vérsorsolás alól, akármilyen jó nevű dinasztiáról legyen is szó, és az áldás fittyet hány a társadalmi rangra. Míg a kevésbé jómódú családokban egy véráldott gyermek minden esetben kiutat jelenthet a nyomorból, a vezetői osztályban átokként tekintenek rá, amely szükségszerűen elvágja az illetőt a családtól, barátoktól és vagyontól. Ám miután a Vérsorsolás felfedte valódi természetét, Catheline-nel másként esett. Amikor felszólítást kapott, hogy csomagoljon, és utazzon Arradsiába, ahol beiratkozik a Vashajó Női Akadémiára, ő azonnal megtagadta az engedelmességet, és a Dewsmine-villa egyik korábbi alkalmazottja szavaival élve „sohasem látott visítórohamban” tört ki. Bár a vállalati világ minden jogi személyét kötik a véráldottak oktatásáról és foglalkoztatásáról szóló egyezmények, a Dewsmine család, drága jogtanácsosuk és a vállalati törvény ötletes értelmezése útján, kieszközölt valamiféle „kivételes engedményt” a szokványos jogi gyakorlat alól. Catheline túlzottan „ingatag lelki egyensúlyával” indokolták a dolgot, aki nem volna képes feldolgozni a családja kebléről való kegyetlen elszakítást.

Így ahelyett, hogy évek hosszú sora alatt, az akadémia szakértő oktatóinak segítségével megtanulta volna, miként aknázhatja ki megfelelően a képességeit, a leány házi magánoktatásban részesült különféle véraldott tanítók keze alatt. Habár ritkán mutatta be a tudását a nyilvánosság előtt, sokan beszámolnak róla, hogy Catheline különösen gyakorlottan bánt a vörössel, és egy szolgáló azt is elárulta, hogy képes volt meggyújtani egy gyertyát ötven méterről. Egy másik leírt egy esetet, amikor a hölgynek pillanatnyi ingerültségében sikerült lángra lobbantania egy egész gyümölcsös-kertet. A tényszerű újságírás érdekében azért meg kell említenünk, hogy a Dewsmine család tagadja eme baleset megtörténtét.

Catheline egyedülálló lelki hajlama természetesen felkeltette a sajtó és a közvélemény érdeklődését, és számos hírlap csámcsogott a leány serdülőkorán, az újra meg újra visszatérő – és újra meg újra letagadott – eseteken a megperzselt kismacskákkal, kizsigerelt kiskutyákkal és emeleti ablakból kihajított szobalányokkal. Mivel ezekből az incidensekből egyszer sem kerekedtek jogi ügyek, az igazságtartalmuk sem ellenőrizhető. Azonban jelen tudósítónak feltűnt, hogy a Dewsmine-villa sok korábbi, mára visszavonult alkalmazottja él igen kényelmes körülmények között annak ellenére, hogy nehezen gyógyuló sérüléseik átmenetileg munkaképtelenné tették őket.

Catheline akkor lett több érdekes, bár kevésbé számottevő látványosságnál, amikor először mutatkozott egy jelentős vezetői gyűlésen. Épp a tizenhetedik életévét töltötte, de egy tudósítónk jellemzése szerint „csaknem tökéletes példáját adta a női szépségnek”, ennél fogva pedig rövid úton elbűvölte a Sanorah-i Lakomaterem éves évadnyitó báljának minden megjelent résztvevőjét. A híresztelések szerint a rá következő héten nem kevesebb, mint hat házassági ajánlatot kapott, mindet lenyűgöző pozíciójú cégvezetőktől – az egyikükről ráadásul kiderült, hogy már házasember. Ám Catheline nem hagyta magát ilyen könnyen elcsábítani, és csillogó, ha mégoly röpke karrierjét, amelyet a mandinori társasági élet élén töltött, semmiféle eljegyzés vagy komolyabb romantikus kapcsolat sem

színesítette (a kevésbé komoly viszonyokról szóló híresztelések oldalakat tölténének meg, de ezek az alantas pletykák nem méltók jelen tudósító tollához).

Catheline egyetlen év leforgása alatt elmaradhatatlan tartozéka lett a komolyabb összefüggéseknek, és vaskos bevételre tett szert a különféle divatházak és kozmetikai konszernek támogatásaiból. Hamarosan mindenfelé az ő arcmásának fotokópiáját lehetett látni, bár a képek gyakran nem adták vissza éteri szépségét, amelyet csak akkor élvezhetett valaki, ha volt szerencséje a közelében tartózkodni. A széles körben elfogadott szépségideállal szemben Catheline-ből sugárzott a másfélelűs érzete. Kitéve magát a túlzás vádjának, jelen hírközlő azon a véleményen van, hogy Catheline véraldottsága folytán valamiképpen kiszabadult a köznapi emberi lét korlátai közül. Nem egy szemtanú jegyezte meg, hogy társasága szinte megszállott ragaszkodást eredményez másokban, hogy egyetlen pillantásával képes szinte kővé dermedteni valakit, és hogy az ember csaknem kétségbeesett vágyat érez, hogy a közelében maradhasson, amit a szív reményvesztett dobbanása követ, amikor eljön az elválás pillanata.

Sajnos mindez túlon túl korán véget ért. Legelőször a huszadik születésnap partiján mutatkozott jele, hogy talán nincs minden rendben Catheline-nel. A fényűző rendezvényt teljes egészében az Alebond Árucikk Konglomerát Ruházati és Kiegészítők részlege szervezte. A beszámolók szerint Catheline az este nagy részében ellenállhatatlan és elbűvölő énjét adta, attól a visszataszító incidens-től eltekintve, amikor az egyik hódolója túl erőteljesen győzködte a hölgyet, és ki kellett vezetni a teremből. Vajon ez a jelenet zaklatta fel, vagy valami korábban rejtve maradt elmebetegség vett erőt rajta? Nem tudni. Mindenesetre az est vége felé Catheline Dewsmine zagyválni kezdett. Halk, torokhangú mormolással kezdődött a dolog, azonban az érthetetlen szavak hangneme még ma, öt évvel később is megfagyasztja a vért jelen szerény tudósító ereiben. Hogy nem az első eset volt, az nyilvánvalóvá vált abból

a fürgeségből, ahogyan a családja tagjai kikísérték a teremből, és ettől aztán végképp elszakadt valami Catheline-ben. A motyogás sikoltozássá erősödött, és a hölgy tökéletes vonásai förtelmes, kárminpiros álarccá torzultak. Hadonászott, köpködött és harapott, miközben kivonszolták, a szavai pedig döbrent némaságot hagytak maguk után. A mai napig nem felejtettem el, amit mondott: „Engem szólít! Nekem ígéri az egész világot!”

Catheline Dewsmine-t többé nem látták társaságban. A családja nyersen visszautasított minden, az állapotára vonatkozó kérdést, bár a szolgálok később meséltek arról az iszonytató időszakról, amíg a szülei megpróbálták otthon gondját viselni. A test és lélek orvosai egymásnak adták a kilincset, mindenféle kotyvalékokat keverték neki, a zöld újszerű és kísérleti párlataival próbálkoztak. Semmi sem segített. Megbízható szemtanúk beszámolójából tudjuk, hogy Catheline ekkorra már teljesen és gyógyíthatatlanul megháborodott. A huszonegyedik születésnapján bekerült a Ventworthi Érzelmzavarosak Intézetébe, az elmeroggyantságban szenvedő véráldottak számára fenntartott létesítménybe. A társasági élet pedig csakhamar megfeledkezett Catheline-ről, kivéve persze, amikor gonoszkodó megjegyzésekkel vagy karikatúrákkal vették célba, és talán teljesen el is felejtették volna, ha nincsenek a két nappal ezelőtti hátborzongató történések.

A ventworthi szanatóriumot felemészítő lángok eredetére eleddig nem derült fény. Nyilvánvaló okok miatt az intézetben egyetlen csepp terméket sem engedélyeznek, és minden gyengélkedő szigorú felügyelet alatt áll. Jelenleg annyi bizonyos, hogy megközelítőleg két órával éjfél után tomboló lángok törtek ki az épület bal szárnyában, és hamarosan más részlegekre is átterjedtek. Csupán hat dolgozó és három beteg menekült meg, de tragikus módon Catheline nem volt közöttük. A Vashajó Protektorátus tűz- és balesetvédelmi igazgatójának előzetes jelentése megerősíti, hogy a lángok az épületen belül gyúltak ki, de az okot még nem tudták megállapítani. A halottak teljes létszáma is ismeretlen a maradványok állapota miatt.

Így tehát Catheline Dewsmine, akit egykor amolyan királynőféleként és páratlan szépségként tartottak számon, a lehető legförtelmesebb módon hagyta itt ezt az árnyékvilágot. A fénye többé nem sziporkázik ránk, és jelen tudósító szerény véleménye szerint a világ sokkal sötétebb hely lett, amióta ő nincs köztünk.

A *Sanorahi Hírszerző* vezércikke 1600. vereszterének 35. napján (a 211. vállalati évben), Sigmend Talwick vezető tudósító tollából.

1. FEJEZET

Sirus

Sirus megint arra ébredt, hogy Katrya sír. A hüppögés halkán visszhangzott a sötétben. A lány mostanra már megtanulta, hogy ne zokogjon, és Sirus hálát érzett ezért. Majack megfenyegette, hogy megfojtja, még az első éjszákán, amikor mind összekuporodtak a bűzös áradatban. Katrya Sirusnak préselte magát, és miközben a fiatalembert szorosán ölelte, úgy tetszett, sohasem állnak el a könnyei.

– Fogd már be a száját! – morogta Majack, és távolabb húzódott a zöld nyálkától csöpögő csatornafaltól. Az egyenruhája rongyokban lógott róla, és valahol az odafent tomboló zúrzavarban a puskáját is elveszítette. De nagydarab ember volt, és katonakeze szörnyen erősnek tűnt, amikor rájuk vetette magát, és Katrya átázott blúzát megragadva azt sziszegte: – Csend legyen, te ostoba ribanc!

Csak akkor eresztette el, amikor Sirus kése a tokájának szegeződött.

– Hagyd a lányt! – suttogetta a fiatalember, és maga is meglepődött hangjának határozottságán. A kés, egy apja házából szerzett, széles pengéjű böllérszerszám a hegyétől a nyeléig sötétvörös volt. Útjuk kezdetén mocskolódott be, miközben szutykos menedékük felé tartottak.

Majack dacosan visszavicsorgott, ám amikor belenézett a véres késsel fenyegetőző legény szemébe, abban olyan komor fenyegetést látott, hogy inkább leeresztette a kezét.

– Idecsalja őket fentről! – krákogetta.

– Akkor reménykedj benne, hogy gyorsabban futsz, mint mi – vette el a kést Sirus, és beljebb húzta Katryát az alagútba. Szorosán ölelte, és megnyugtató hazugságokat suttogetott a fülébe, míg a zokogás szánni való nyöszörgéssé nem csendesedett.

Azon az első éjszakán tízen voltak, tíz elkeseredett lélek Morvölgye föld alatti szennyében, miközben a város az utolsókat rúgta fölöttük. Majack

feleslegesen aggódott: az ellenségeiket nem csalta oda Katrya zokogása. Akkor sem, és az azt követő éjszakán sem. A rácson keresztül hallott, folytonos kakofóniából ítélve a megszállók elég mulatságot találtak odafent, amivel elszórakoztathatták magukat, legalábbis egy ideig. Ez persze nem tarthatott sokáig.

Az ötödik napon tízből kilencen lettek, amikor az éhség kikergette őket a rejtekükből. Napnyugtáig vártak, majd sebtében elősontak a Ticker utcai csatornanyílásból, ahol a város legtöbb boltosa felhalmozta a portékáját. Először minden csendesnek tűnt, megzavart drákok fülsiketítő rikoltásai sem hallatszottak, és romlottak őrzáratai sem bukkantak fel, hogy visszakergessék őket a mocskokba. Majack ledöntötte egy üzlet ajtaját, és a zsákjait megtöltöttek hagymával és krumplival. Sirius legszívesebben visszafelé vette volna az irányt, de a többiek, akiket a némaság meggyőzött arról, hogy a szörnyetegek eltűntek, úgy döntöttek, hogy szerencsét próbálnak egy közeli hentesnél. Éppen marha- és sertéscombokkal megrakodva igyekeztek hazafelé egy keskeny sikátorban a Hailwell piac irányába, amikor megtörtént a baj.

Hirtelen kattogó morgásra lettek figyelmesek, egy farkok villant követhetetlen sebességgel, és a csapat egyik tagja szőrén-szálán eltűnt. A Birodalmi Gyűrűből származó, adminisztratív pozícióban dolgozó, középkorú nő csak egy utolsó, eltorzult segélykiáltást tudott kinyögni, amikor a drák felkapta, és zsákmányával együtt eltűnt a föléjük hajló tető pereme mögött. Nem várták meg a sikolyait, inkább hanyatt-homlok visszafutottak szurtos menedékükbe, olyan sietősen, hogy még a lopott élelmiszer felét is elhagyták. Amikor már visszahúzódtak a föld alá, még mélyebbre menekültek a csatorna belsejébe. Simleon, egy vézna, bűnöző múltú legény ismerte valamelyest a csövek és alagutak útvesztőjét. A központi csomóponthoz vezette őket, ahol a különböző csurgók összetalálkoztak, és egy nagy függőleges aknába öntötték a hordalékukat, ahonnan aztán minden a tengerbe jutott. A rohanó áradat az elején még mocskot szállított, de ahogy teltek-múltak a napok, a víz egyre jobban kitisztult.

– Mit gondoltok, él még valaki odafenn? – mormolta egy nap Majack az orra alatt. Sirius úgy számolta, a meghíúsult behatolás a városba egy hónapja vagy még régebben történt, nehéz volt mérni az időt odalent. Majack tompa tekintete a rohanó hullámok közé veszett. A katona kezdeti ellenségesége az éhségből és elkeseredésből eredő, unott rosszkedvvé csendesedett.

Annak ellenére, hogy szigorú fejadagokat szabtak meg maguknak, talán két napjuk maradt, mielőtt minden élelmük elfogy.

– Nem tudom – motyogta a fiatalember, bár erős gyanú kínozza, hogy mindössze ez a kilenc éhező maradt meg Morvölgye egész népességéből.

– T’od, nem a mi hibánk. – Majack szeméből eltűnt az üresség, ahogy Siriusra vetette a tekintetét, és a hangja megértésért könyörgött. – Túl sokan voltak. Ezernyi rohadt drák meg romlott. Morradin majdnem mindenkit elvitt magával a vállalatiak elleni összecsapásra. Csak maroknyi ember maradt. Nem volt esélyünk...

– Tudom – felelte a másik kissé erősen. Már korábban is hallotta ezt a kirohanást, és tudta, hogy ha szó nélkül hagyja, Majack órákig fog dagozni az önsajnálatban...

– Mindenkinek száz töltenyt adtak, egy szemmel se többet. És egyetlen agyúüteg maradt az egész város védelmére...

Sirus felnyögött, aztán sarkon fordult, és a nedves téglákon óvatosan lépkedve a peremhez ment, ahol Katrya kuporgott az egyik szélesebb cső mellett. A lány a csőből csobogó víz alá tartotta a kezét, és kecses ujjait szét-tárta az alábukó vízszugárban.

– Mit gondolsz, elég tiszta már ahhoz, hogy igyunk belőle? – kérdezte reménykedve.

Úgy másfél palacknyi boruk maradt, azon kívül csak a fertőzött vízből ihattak volna.

– Nem. – A fiatalember leült, lelógatta a lábát a peremről, és nézte, ahogy a víz eltűnik az akna feneketlen sötétjében. Már többször fontolgatta, hogy leugrik, de nem öngyilkossági szándékkal. Simleon szerint az akna egy széles föld alatti alagútba vezette a vizet, amely a tengernél ért véget. Ha túlélik a zuhanást, talán azon keresztül megmenekülhetnek. *Ha túlélik a zuhanást...*

– Már megint *őrá* gondolsz, ugye? – kérdezte Katrya.

Sirus éles pillantást vetett a lányra, és csaknem kimondta, ami a szájára jött: emlékeztetni akarta a lányt a helyzetére. *Kérlek, ne feledd, kisasszony, hogy csupán szolgáló vagy atyám házában! Mint az apja alkalmazásában álló legtöbb szolgáló, a lány sem jósolt fényes jövőt a fiatalember szerelmének. Mindenesetre Sirius furának találta, hogy ebben a pillanatban éppen az ő lelki élete a legfontosabb.*

– Igazából nem – felelte inkább, és az akna felé biccentett. – Simleon szerint a tetejétől az aljáig huszonöt méter hosszú.

- Nem éled túl – jelentette ki a lány kertelés nélkül.
- Talán. De lassan nem látok más megoldást.

A lány tétovázott, aztán közelebb húzódott hozzá, és a fiú vállára tette a fejét. A jól ismert mozdulat néhány héttel azelőtt még elképzelhetetlen lett volna.

– Most szörnyű nagy csend van odafent. Lehet, hogy mind elmentek. Vájtérve költöztek. A többiek legalábbis így gondolják.

Továbbmentek. Miért is ne? Minek maradtak volna, ha már mindenkit megöltek? A gondolat szinte elviselhetetlenül csábítónak tetszett, ugyanakkor végtelenül veszélyesnek is. *Van-e bármilyen más megoldás?* – kérdezte magától, miközben az akna éjfekete sötétsége ismét kitöltötte a látóterét.

– Az apád legalább elindult volna, hogy kiderítse – mondta Katrya. Halkan ejtette a szavakat, rosszindulat és ítélkezés nélkül, de a megjegyzés így is elég volt ahhoz, hogy Sirius ellökje magától a lányt, és talpra ugorjon.

– Az apám halott – közölte vele, és miközben odébbkullógott, a fejébe tolakodtak a legutolsó kihallgatás emlékei. Az ágya szélén ülő Káder-ügnök, a szemébe fúródó ravasz tekintet, amely még alagsori kínzóinál is jobban megrémítette. *„Hol van a lány? Hová mehetett?”* Erre nem tudott egyebet felelni, mint hogy: *„Minél messzebb tőlem.”*

Igazából alig emlékezett valamire abból, hogyan szökött meg Tekela. A szökést megelőző órákat olyan mérvű kín és rettegés töltötte ki, hogy az emlék örökre megcsonkult. Az apja halála után Sirust is gyorsan letartóztatták: fél tucát Káder-ügnök törte rá az ajtót, aztán kirángatták az ágyából, és álomittas kérdéseire meg tiltakozására csak öklök és furkósbotok válaszoltak. Arra ébredt, hogy egy székhez szíjazzák, és Arberus őrnagy bámul rá ellentmondást nem tűrő, szigorú tekintettel. Sirius hamar rájött, hogy az őrnagyot is székhez kötötték, sőt a jobb kézről ülő Tekelát szintúgy. Most is maga előtt látta a babaarcra kiülő kifejezést: sohasem hitte volna, hogy valaha is mélységes, színtiszta büntudat csúfítja a csinos vonásokat.

– Sajnálom – olvasta le a lány ajkáról. Tekelának könnyek hullottak a szeméből. És abban a pillanatban a szenvedélynek nevezett megszállottság, az önámítás, amely a szörnyű rossznak tartott versek megírására készítette, és amely megkövetelte tőle, hogy minden adandó alkalommal bolondot csináljon magából, megváltozott. Itt volt mellette egyetlen igaz szerelme, egy büntudattól gyötört lány, akit székhez szíjaztak, és aki most kénytelen végignézni az ő halálát.

Két jellegtelen, középkorú férfi ügyködött körülöttük bőrkötényben. A régóta szolgáló iparosok hatékonyságával tették a dolgukat. Az őrnaggyal kezdték. Sirius lehunyta a szemét, hogy ne lássa a Tekela sikolyaival kísért, iszonytató jeleneteket. Amikor Arberus elájult, Sirius felé fordították a figyelmüket, és a fiatalember most először megtudta, milyen a valódi fájdalom. Kérdéseket tettek fel neki, amelyekre nem tudott válaszolni, olyasmiket kértek tőle, amiket nem tudott teljesíteni. Tisztában volt vele, hogy az egész semmit sem jelent, csupán nyomást gyakorolnak rá, színjátékot játszanak Tekela elrettentésére. Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el így, de egy örökkévalóságnak tűnt, mire érverése lassulni kezdett, a szíve tenyérrel puhán vert dobra emlékeztetett a mellkasában, és rájött, hogy hamarosan elhagyja ezt az árnyékvilágot. Már csak távoli zajok és tompa érzetek kavargtak elméjében. Kiáltásokat és koppanásokat hallott, verekedés és csatározás hangjait, de úgy hitte, csupán tompuló elméje szülte képzelgések. A zűrzavar ellenére pontosan megjegyezte azt a pillanatot, amikor a szíve megállt. Hallott már olyanokról, akik a halál kapujából visszatérve valami éles, hívogató fényről számoltak be, de ő nem látott ilyesmit. Csak a feketeség maradt, és hiányzó szívverésének mindent betöltő, rémisztő csendje.

Aztán a Káder visszahozta. Az orvos vidáman tudatta vele, hogy nem sokon múlt. A jó kedélyű fickó éneklő hanghordozása elárulta, hogy az északi tartományokból származik, és látszólagos jókedve dacára kemény tekintet villantott a fiatalemberre, amelyből kitűnt, az élet kioltásáról legalább annyit tud, mint a megmentéséről. Napokig kezelte Sirust jókora zölddózisokkal és egyéb szerek gondos adagolásával, mire a fiatal férfi felépült, már amennyire felépülhetett, és a mellkasán éktelenkedő sebhelyek összefüggő vonalak hálózatává halványultak. Sirius megértette, hogy csak haladékat kapott. A Káder korántsem végzett küldetésével.

A kihallgatója alacsony növésű, izmos ember volt, a Káder-ügynökök kedvenc, minden feltűnést nélkülöző sötét öltönyében, bár a hajtókájába szúrt apró ezüsttű jelezte különleges rangját. Az egyszerű, kör alakú tűt a birodalmi címeren is megtalálható tölgyfalevél díszítette. Sirius még sohasem találkozott olyannal, aki ezt az emblémát viselte, de minden birodalmi alattvaló jól ismerte a jelentését. *A Vérkáder ügynöke.*

– A lány itthagyt – közölte vele az ügynök szűkre szabott, együttérző mosollyal. – Semmi sem keményíti meg jobban egy férfi szívét, mint a viszonzatlan szerelem.

Az ügynök kérdések áradatát zúdította rá, de valamiféle Sirius számára is érthetetlen okból kifolyólag a továbbiakban már nem tették ki őt a Káder legdurvább módszereinek. Talán aljas, készséges együttműködésének köszönhető a szimpátiát. Alagsori élményei szertefoszlatták minden, a vitézségről alkotott téveszméjét.

– Apám és Artonin várgróf titkos terveken dolgoztak – felelte az ügynöknek. – Én magam nem ismertem a tanulmányaik mibenlétét.

– Az eszköz – erősködött az ügynök, és előredőlt a székében. – Bizonyosan tud valamit az eszközről. Kérem, értse meg, hogy további jó egészsége nagyban függ attól, mit válaszol.

Semmit – gondolta Sirius. Apja féltékenyen őrizte a saját kis tudóstársasága számára érdemleges műtárgyakat. – *Semmit sem tudok*. Eljátszott a gondolattal, hogy apja előrelátása talán az ő védelmét szolgálta, hiszen minél kevesebbet tudott, annál kevésbé kelthette fel a Káder érdeklődését. De legbelül tudta, hogy az efféle féltésnek nem lehetett helye az apja érzelmvilágában. Itt csupán a hivatásos titoktartás játszhatott közre. Az apja felfedezett valami nagy jelentőségű kincset, amely mindent megváltoztathat, amit a földrészről és annak történelméről tudnak. Sok tudóshoz hasonlóan Diran Akiv Kapazin nem örült neki, ha meg kellett osztania valakivel a tudományos dicsőséget. Sirius csak ritka alkalmakkor pillantotta meg a szóban forgó tárgyat, és persze egyszer-kétszer az apja jegyzetibe is belekukkantott. A dolog lényeges része azonban érthetetlen rejtély maradt előtte.

– Betekintést nyertem... bizonyos részletekbe – hazudta.

– Eleget tud róla ahhoz, hogy másolatot készíthessünk róla? – érdeklődött az ügynök.

– Ha... – Itt elakadt a hangja, mert a hazugság görcsbe rántotta kiszáradt nyelvét. Az ügynök az ágya mellé lépett, és töltött neki egy pohár vizet, aztán Sirius ajkához tartotta. – Ha lenne elegendő időm – sikerült befejeznie a mondatot, miután a pohár teljes tartalmát lenyelte.

Az ügynök hátralépett, és elgondolkodva összecsuicsörítette az ajkát.

– Attól tartok, ezen a ponton az idő mindkettőnk ellensége, fiatalúr. Tudja, egy rendkívül igényes megbízó küldött, hogy megszerezsem ezt a bizonyos szerkezetet. Biztos vagyok benne, hogy egy magafajta értelmes ember rögön kitalálja, kire gondolok.

Sirius nem akart hangosan válaszolni, ezért csak bólintott.

– Nos, jól van. – Az ügynök visszatette a poharat az éjjeliszekrényre. – Hazaküldöm magát, Sirius Akiv Kapazin. A háztartásában nem sok változást lát majd, bár sajnálattal közlöm, hogy a munkatársaim kénytelenek voltak letartóztatni az apja inasát, aki nem élte túl a kihallgatást. Az apja múzeumi hivatalában talált dokumentumok az ön tudományos véleményezését várják.

Így hát Sirius hazatért, és a szolgálók közül csak Lumillát találta otthon, apja régi házvezetőjét, és annak lányát, Katryát. Úgy tűnt, a Káder sokáig időzött a házban, és a többiek jobbnak látták máshol munka után nézni. Sirius hetekig görnyedt az apja papírai fölött, halomnyi jegyzetet készítve és ábrát ábra után firkantva, de vajmi kevésre jutott. Az ügynök többször eljött hozzá, ám ahogy telt-múlt az idő, egyre kevésbé tűnt meggyőzöttnek.

– Három fogaskerék? – húzta fel egyik szemöldökét, miközben Sirius legújabb kutatási eredményét nézegette, egy egyszerű, de pontos vonalakkal megrajzolt ábrát. – Kétheti kutatás után ön mutat nekem három fogaskereket.

– Ezek az eszköz központi elemei. – Sirius annyi bizonyosságot csempészett a hangjába, amennyit csak sikerült. – Méreteik meghatározása alapvető fontosságú az egész mechanizmus újraalkotásához.

– És ezek a méretek pontosak?

– Úgy hiszem. – Sirius végigtúrta az apja asztalán álló papírhalom, és előbányászott egy gyűrött jegyzetfüzetet. – Az apám a saját gyorsírásával jegyzetelt, így hát időbe telt, mire lefordítottam az elemzését. Meg vagyok győződve róla, hogy a három fogaskerék közti méretkülönbségek egyenes arányosságban állnak a három hold égi pályájával.

Látta, hogy az ügynök érdeklődése alig észrevehetően elmélyül, és a fickó ravasz szeme visszatér az ábrához.

– Úgy hiszem, igaza lehet, fiatalúr. Csakhogy – felsóhajtott, és féltette a rajzot – néhány órácskán belül kéktranszra vagyok hivatalos a munkaadónkkal, és attól tartok, őt kevésbé fogják lenyűgözni az eddigi eredményei. Sajnálattal közlöm, hogy nem fogom megvárni, míg a megbízóm arra utasít, sarkalljam önt nagyobb erőfeszítésre. – A dolgozószoba ajtajához lépett. – Kérem, kövessen a konyhába!

Katrya a mosogatónál súrolta az edényeket, miközben Lumilla a vacsorát készítette. Sirius egész életében ismerte a pufók arcú, mosolygós asszonyságot. Lumilla mosolya rögvest az arcára fagyott, amint meglátta az ügynököt.

– Melyiket kedveli kevésbé? – érdeklődött a Káder, azzal a tárcájából előhúzott egy fiolát, és lenyelt egy cseppnyi feketét.

– Nagyon kérem... – kezdte Sirius, de elakadt a hangja, mert egy látáhatatlan kéz elkapta a torkát. Katrya hátrálni kezdett a mosogatótól, aztán mozdulatlaná dermedt, miközben a végtagjai és a törzse valami szabad szemmel nem látható nyomás hatására reszketésbe fogtak.

– Megkockázatom, hogy bizonyára a csinosabbik a kedvence – folytatta az ügynök, közelebb húzva a lányt. Katrya cipőorra végigcsúszott a konyha kövén, mígnem már csak kéznyújtásnyira volt a fickótól. – Mindig is különösnek találtam – tűnődött a Káder-ügynök, miközben felemelte az egyik kezét, és megcirógatta a lány arcát –, milyen kellemes látványt nyújtanak a szennyben születettek, annak ellenére, hogy nem vesznek részt a fajnevelési programban.

Katrya anyja olyan sebességgel és elhatározással kapott fel egy böllérekést a vágódeszkáról, amelyet Sirius sohasem várt volna tőle. Lumilla az ügynökre támadott. Amaz közelebb engedte magához a nőt, aztán őt is mozdulatlaná dermesztette. A kés hegye egy ujjnyira reszketett az arcától.

– Úgy látszik, a sors döntött maga helyett, fiatalember – jegyezte meg, és a látáhatatlan szorítás eleresztette Katryát. A lány levegőért kapkodva omlott a padlóra, és hadonászó karjával az anyja után kapott, aki eközben lassan a levegőbe emelkedett.

– Na most, jóasszony – kezdte az ügynök, félrehajtva a fejét, és magasabbra emelve Lumillát. A kés kiesett a nő kezéből, és a csempére hullva csengő hangot hallatott. – Én nem kegyetlenkedem, ha nem muszáj. Mára elég lesz egy szem. De melyik legyen az...?

Odakintről robbanás hallatszott, és a messze visszhangzó zaj megrázta az üveg ablaktáblákat. A lárma az ügynök felkapta a fejét, és mézesmázos vonásain a bosszankodás és riadalom keveréke futott végig. Néhány másodpercig semmi sem történt, majd odakint feldübörgött egy az elsőhöz hasonlóan nagy robbanás, amit két másik követett. Sirius a rémülete ellenére is felismerte a lárma forrását: *Ágyútűz!*

– Felettébb különös! – jegyezte meg az ügynök, aztán úgy, hogy Lumillát továbbra is a helyén tartotta, az ablakhoz lépett, hogy kikémleljen az utcára. Emberek futottak odakint, mégpedig tucatjával, és fakó arcukat felfelé fordítva rettegő pillantásokat vetettek az égre. Aztán új zaj keveredett a lárma, nem az ágyúzás tompa döreje, hanem valami éles és siketítő, amelytől rögtön

megfájdult az ember füle. Sirius ezt is azonnal felismerte, hiszen a morvölgyi tenyészaklokba tett látogatása kitörölhetetlen nyomokat hagyott benne. *Dráküivöltés.* Az aklokban született drákoknak a tojásból való kikelés után egytől egyig kivágták a hangszálát, de a köztes időben az újszülöttek világgá kürtölték a nyomorukat. Gyermekként könnyek szöktek Sirius szemébe, amivel kiérdemelt egy ítélező nyaklevest az apjától. Most azonban nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy mégiscsak hasznos lehetett a látogatás, hiszen az ügynökkel ellentétben ő pontosan tudta, mi folyik odakint.

– A császár ezernyi nevére, mi a fene...? – motyogta a fickó, miközben egyre több ember szaladt el az ablak előtt.

Ekkor történt, hogy Katrya felkapta a padlóra esett henteskést, és mélyen az ügynök hátába vágta. A dolog csaknem halálos következményekkel járt minden érintett számára, ugyanis a fickó feketetartaléka azon nyomban egyetlen görcsös robbanásban tört ki. Sirius a túlsó falnak vágódott, és a vakolat berepedt az ütközés erejétől, miközben ő a padlóra csúszott. Gyorsan lerázta magáról a kábulatot, és amikor botladozva lábra állt, az ügynököt térdeplő testhelyzetben találta. A torkaszakadtából üvöltő fickó cirkuszi artistákat megszégyenítő, kicsavart pózban próbálta kihúzni a fegyvert a hátából.

– Te... rohadt kis... kurva! – ordította Katryának, aki most méterekkel odébb feküdt a földön, félig eszméletlenül. – Te alattomos kis ribanc! – A férfi hangja furán durcás lett, mint egy gyereké, akit életében először vágta pofon. Tántorogva felállt, és hüppögve turkált a zakójában, a tárcáját keresve, miközben vértől csillogó ajkakkal, gyűlölködve zagyvált. – Kitépem az anyád beleit, és megetetem veled a...

Az öntöttvas serpenyő tompa kondulást hallatott a koponyája hátsó felén, és az ügynök négykézlábra ereszkedett. A fiolák szétgurultak a leejtett tárcából, és a fickó a vállá fölött hátrapillantott Sirusra, aki egy második ütésre emelte a serpenyőt. Az ügynök homlokán megjelent egy gyászos ránc.

– De hát... én elengedtelek... – motyogta vérhabos szájjal.

– Nem. Nem engedté el. – Sirius minden erejét beleadta az ütésbe. Egyszer, kétszer, és még tucatszor lesújtott, míg a fickó fejéből csupán valami ocsmány pép maradt, és a lába sem rángatózott többé.

Lumilla meghalt. A nyakcsigolyája eltört, amikor a falnak vágódott. Sirius az anyja holtteste mellett hagyta a zokogó lányt, és az ablakhoz ment, ahol életében először megpillantott egy felnőttméretű drákot. A vörös az

utca közepén ereszkedett le, és a karmaival az utcakőre szorított egy szerencsétlen morvölgyi lakost. Az orrától a farka hegyéig legalább hat méter hosszú állat éles ellentétet alkotott az aklokból ismert csont és bőr, szárnyukat vesztett roncsokkal. Izmok ugráltak a kárminpiros bőr alatt, és a szárnyak megállás nélkül verdestek, miközben a bestia rövid győzelmi vijjogást hallatva nekilátott elfogyasztani a zsákmányát. Sirius elszakította róla a tekintetét, és újabb lehetetlen látvány tárult a szeme elé: további rohanó alakokat látott, de ismeretlen öltözékükből ítélve nem városiakat. Az egyik megtorpant az üveg előtt, és Sirius azonnal rájött, hogy keményített zöldbőr vértet visel, csaknem teljesen olyat, amelyet a múzeum arradsiai bennszülöttgyűjteménye őriz. Gyanúja rögvest igazolást nyert, amint meglátta a férfi ábrázatát. *Egy romlott...* A pikkelyes pofa, a tüskés taréj és a sárga szemek nem hagytak kétséget, hogy az előtte álló torz teremtmény a földrész bennszülött törzsi népességének egy hús-vér képviselője.

Azonnal lehúzta a fejét, remélve, hogy a romlott nem látta meg, aztán odasietett Katryához, útközben kihúzva a kést.

– El kell tűnnünk! – kiáltotta neki.

Ezután utcáról utcára menekültek a borzalmak és káosz közepette. Mindent a zűrzavar uralt, a drákok és romlottak anélkül gyilkoltak, hogy a város maroknyi megmaradt rendőri vagy katonai ereje megpróbált volna ellenállni nekik. A civilekhez hasonlóan ők is rémülettel és földbe gyökerezett lábbal nézték a derült égből villámcsapásként érkező támadást.

Sirius először abban reménykedett, hogy a kikötő felé egérutat nyerhetnek, de a környező széles útvonalak megteltek emberekkel, akik ugyanezzel áltatták magukat, azaz hogy találnak egy hajót, ami elviszi őket innen. A csődület pedig ellenállhatatlan célpontnak bizonyult az égen röpködő többtucatnyi vörös számára. A fiatalember behúzza Katryát egy kapualjba, miközben a kibontakozó mézszárlásban hullák meg végtagok záporoztak az utcán. A lány ötlete volt, hogy a szennycsatornák felé induljanak, amit aztán megosztottak néhány fejlett túlélési ösztönrel felvértezett városival. Először tízen voltak, aztán már csak kilencen, majd – amint Sirius számára kiderült, amikor felébredt Katrya halk sírdogálására – végül már csak ketten.

– Szavaztak – tudatta vele a lány. – Nem ébresztettek fel, mer’ gondoltam, tudták, hogy csak lebeszelnéd őket. Majack ötlete volt.

– De te nem mentél velük – felelte Sirius.

Katrya nem válaszolt, hanem feszengve a kiömlőnyíláshoz és dokkokhoz vezető alagútra pillantott.

– Mikor mentek el?

– Órákkal ezelőtt. Azóta semmit sem hallottam. Az talán jó jel.

– Vagy mind meghaltak.

Látta, hogy a lány összeráncolódó vonásain újabb dühkitörés készülődik.

– Itt semmi sincs! – robbant végül Katrya, és a víz szertesét fröccsent, ahogy nagyot toppantott. – Ha itt akarsz maradni és éhezni a szarban, maradj! Én megyek.

Azzal megfordult, és eltűnt az alagútban. Sirius hátrapillantott az aknára, és a huszonöt méteres zuhanásra gondolt, aztán elcsigázott káromkodás közepette elindult a lány után.

A kifolyó a nyugati sólyáknál ért véget, ahonnan jól látszott a kikötő. Sirius meglepve tapasztalta, hogy még mindig legalább húsz horgonyzó hajó himbálózik a vízen, bár a legénységnek híre-hamva sem volt. Egyik-másik rongálódás és égés nyomait viselte, de a legtöbb érintetlennek tűnt. A bárkák mögött, a nagy kikötőfal tetején sorakozó épületek romokban álltak. Némelyiket az alapokig lerombolták, a többi pedig tető nélkül, megperzselten árválkodott, és az egész sor úgy nézett ki, mint valami megfeketedett fűrész fogai. Sirius semmiféle hangot sem hallott a sirályok távoli rikoltozásán kívül, és ez még az emberek eltűnésénél is jobban zavarta. Intett Katryának, hogy maradjon vesztég, aztán közelebb merészkedett a nyíláshoz, sebesen kidugva a fejét, hogy villámgyorsan minden irányba körbekémleljen. Semmit sem látott, csak a néma mólókat. Holttesteket sem talált, bizonyára áldozatul estek a drákok étvágyának. Megállt, és alaposabban is körülnézett, ezúttal az égre összpontosítva, amelyet szórványos felhőzet takart.

– Mondtam – bosszankodott Katrya, és a könyökével keményen a fiatal ember bordái közé szúrt. – Mind eltűntek. Már valószínűleg jó régen. Hetekig ok nélkül éheztünk!

– Várj! – kapta el a karját Sirius, amikor a lány kilépett a csőből, és az arcát felemelve, lehuny szemmel sűtkérezett a napfényben.

– Hagyjál! – Katrya lerázta magáról a kezét, és céltudatosan továbbmasírozott. – Keresek valami ennivalót. Jössz vagy sem?

Sirius nézte, ahogy a lány eltökélten a legközelebbi raktárhoz üget, és futva követte, miközben vissza-visszapillantott az égre, és egyik kezét az övéen

lógó késen tartotta. A tágas csarnok egyik végében felhalmozott néhány ládától eltekintve a raktár jórészt üresen állt. Katrya szitkozódott, amikor a Sirius késével felnyitott rekeszekről kiderült, hogy csak cserépedényeket rejtenek. Raktárról raktárra jártak, míg végül ráleltek némi élelemre: egy rakománnyi pálinkában tartósított gyümölcsre.

– Lassan! – intette a fiú, amikor Katrya mohón lenyelt félüvegnyi mandarint. – Ha túl sokat eszel egyszerre, rosszul leszel. – A lány egyszerűen nyelvet öltött rá, és folytatta a habzsolást. Végül nem a gyümölcs tette meg a hatását, hanem a pálinka, és Sirius kénytelen volt a mólóhoz támogatni Katryát, fél vállán egy üvegekkel teli zsákkal.

– Sal nagynéném lakott erre felé – közölte nehezen forgó nyelvvel Katrya, miközben a romos épületekre meredt.

Sirius pillantása addig vándorolt a mólón, amíg rá nem bukkant a legkisebb hajóra, egy néhány méter hosszú halászbarkára, amelynek őrbódészerrű hídján egyetlen keskeny kémény emelkedett. A fiatalember addig még soha nem vezetett hajót, és úgy vélte, minél kisebb a jármű, annál jobb.

– Nem kellene megkeresni a többieket? – kérdezte a lány, miközben Sirius a barkához vezette. Nem válaszolt, mert a némaság minden perccel egyre súlyosabban nehezedett rá. Az összes ösztöne azt súgta: el kell menekülniük innen, mégpedig hamar.

– És mi lesz a kapuval? – erősködött Katrya, miközben a fiú bedobta a zsákot a hajóba, és az egyik rögzítőkötelet megrántva közelebb húzta az alkalmatosságot a mólóhoz. Sirius a kikötőfal közepén elhelyezkedő nagy kapura emelte a tekintetét. Az uszadék és alga szintjéből ítélve ott, ahol a fém a vízzel találkozott, nyilvánvalóan hetek óta nem húzták fel.

– Csak be kell indítanunk a motorokat – biccentett a kapu két oldalán álló fiúkére. – Egyszer már láttam, hogyan csinálják. Az apám elvitt a...

Elhallgatott, amint meglátta a lány arckifejezését, aki elkerekedő szemmel, holtápadtan meredt valamire, ami egy pillanat alatt szertefoszlatta a részegségét. A hirtelen beléálló, bénító félelemmel küszködve Sirius kihúzta a kést az övéből, és követte Katrya tekintetét.

A drák egy közeli áruszállító szekér tetején ült, és enyhén félrecsapott fejével, kíváncsi tekintettel nézte őket, miközben a farka lustán tekergett, akár egy álmatag kígyó. Két rendkívül józan gondolat futott végig Sirius agyán: először is, hogy a drák kicsi, sokkal kisebb azoknál, amiket valaha látott, igazából alig nagyobb, mint egy átlagos kutya, és ebből arra következtetett,

hogy az állat még kölyök. A másik a színe volt. Nem fekete, nem zöld, de nem is vörös. Ez a drák egész testében fehér színben pompázott.

A kölyökbestia hosszú ideig bámult rájuk, és ők visszabámultak. Sirius később azt gondolta, bizonyosan örökön örökké így maradtak volna, ha Kattrya száján ki nem szalad egy halk, rémült sikkantás. A drák megijedt a hangtól, és csapkodó farokkal, széttárt szárnyakkal kinyitotta a pófáját, hogy panaszos rikoltást küldjön az ég felé. A kristálytisza segélyhívás végigvisszhangzott a mólókon és az üres utcákon.

– El kell hallgattatnunk! – köpte Sirius, és kését készenlébbe helyezve elindult a bestia felé. Ahogy közeledett, a drák kiáltásainak hangereje megkétszereződött, és az állat leugrott a szekérről, eliskolt az utcák irányába, miközben vádló pillantásokat vetett hátrafelé, akár egy támadója elől menekülő, haragos gyermek. Sirust felmérgette a folytonos visítás, és rohamra lendült, süketen Kattrya figyelmeztető kiáltásaira.

Mire elérte a drákot, az már nekilátott felmászni a raktáépület falán. Karmaival belekapaszzkodott a kövekbe, és megállás nélkül rikoltozott. Kivillantotta apró, túhegyes fogait, és rásziszegett a fiúra. Sirius felkészült a dőésre, és a borzalmak meg a szenvedés megkétszerezte az erejét. *Te tetted mindezt!*

Valami a nyaka köré hurkolódott, megfeszült, és egy másodperccel azelőtt rántotta le a lábáról, hogy átlukasztotta volna a drák irháját. Valaki hátrafelé húzta az utcakövön, és hiába próbált levegőt beszívni összeszorult torkába. Hallotta Kattrya sikolyát, és kicsapott a késsel, de a penge semmit sem talált el. Akkor valami a csuklójának ütközött, és a fegyver kiesett a kezéből. Kezek ragadták meg a végtagjait és a fejét, és kérlelhetetlen erővel szorították lefelé. Arcok jelentek meg fölötte, tüskés és torz sziluettek az ég kékje előtt. *Romlottak!*

Tudva, hogy nincs messze a halál, megpróbált dacos szavakat köpni feléjük, de a nyakára szoruló hurok egyetlen hangot sem engedett át. Az egyik arc közelebb hajolt, és a hasára fordították, hihetetlenül erős kezek kötözték össze a csuklóját, majd az elfogói talpra rángatták. Tántorgott, levegőért kapkodva, és meglepetésére a nyakán enyhén meglazult a zsinór. Most már jobban ki tudta venni a támadóit. A tucatnyi romlott törzsi hovatartozásukat jelző öltözékben feszített, bár mindez vajmi keveset számított a sorsát tekintve. *Mégis meg kellett volna kockáztatni azt az ugrást!*

A tekintete megállapodott az egyik romlotton, aki az öltözete révén elkülönült a többiektől: lenvásznak viselt a szokásos bőr vagy a durván szövött kender

helyett. A fickót jobban megnézve kiderült, hogy egy korvantin gyalogos rongyos, foltos tunikáját látja. Feltételezte, hogy a vadember a leölt helyőrségek-től szerezhette az egyenruhát, de aztán meglátta a viselője arcát. A torzulások nem tűntek olyan jelentősnek, mint a társai esetében, a szemek és száj körüli pikkelyeket alig lehetett észrevenni, a homlokán lévő tüsketaréj pedig mind-össze enyhe duzzanatok formájában jelentkezett. A szeme, azok a sárga gömbökben húzódo, fekete rések úgy néztek Siriusra, mintha felismernék.

– Majack?

A romlott röviden bólintott, aztán a társaival együtt megdermedt, amint újabb rikoltás hallatszott. Nem a kölyökdirák visítása, hanem valami sokkal mélyebb és parancsolóbb hang. Az ég felé emelték a tekintetüket, amint egy hatalmas árnyék terült szét a köveken. *Egy fekete?* – tűnődött a fiatal-ember felfelé hunyorogva, miközben az árnyék eltakarta a napot. A gondolat azonnal szertefoszlott, amint meglátta, hogy ez a drák sokkal nagyobb szárnyfeszítávolságú, mint bármilyen, a tudomány által ismert élőlény. Egy legendabéli teremtmény leírásának azonban pontosan megfelelt.

2. FEJEZET

Lizanne

Lizanne ismét a város kiürítéséről álmodott, amikor az apja legújabb találmányának zaja felébresztette. *A jeges hullámok között bukdácsolt. A kék drák főléje emelkedett, víz csorgott le a tekervényeiről, és rosszakarat csillant a szemében, ahogy lehajtotta hozzá a fejét. Úgy pillantott le rá, mintha csak egy könnyűszerrel kifogott halat nézne. A kék megszólalt:*

– Nem tudnád megkérni, hogy hagyja abba? Csak néhány órára.

Lizanne felnyögött, és addig dörzsölte összetapadt szemhéját, míg a drák pofájából kibontakozott Arberus órnagy véreres szemű, torzonborz, ingerült arca. A nő elhúzta a száját, megrázta a fejét, és visszasüppedt a paplan mélyére.

– Elvégre a *te* apád – folytatta Arberus.

– Te pedig vendég vagy a házában – felelte Lizanne, és a szemét lehunyva a másik oldalára fordult. – Ha van valami elfoglaltság, ami minden másnál előbbre való az életében, az a zajkeltés. Ha képesek lennének palackozni és eladni, már az egész család sokkal gazdagabb lehetne.

Akármit is felelt Arberus, azt elnyomta odalentről valami hirtelen felérsődő, ritmikus dohogás. Lizanne visszafojtott egy káromkodást, és egyik szemét kinyitva az éjjeliszekrényen álló órára pillantott. Negyed tizenegy volt, és tizenkettőkor rendkívül fontos találkozóra várták.

– Eridj! – rugdosta meg a meztelen Arberust. – Vissza a szobádba, ha lennél szíves! Fenn kell tartanunk a látszatot.

– Mostanra már, gondolom, úgyis tudja. A nagynénéd egész biztosan.

– Persze, és az apám is. De itt a tiszteletről van szó. Most pedig – még nagyobbat lökött a férfin – indulj!

Érezte, hogy az ágymatrac ugrik egyet, ahogy a másik kikel az ágyból, és hallotta a sietősen felkapkodott ruhák susogását. Kattant a retesz, aztán csend lett. Az órnagy az ajtónál tétovázott.

– Nem vagy köteles odamenni – mondta. – Végül is semmivel sem tartozol nekik.

– Szerződésem van – emlékeztette rá Lizanne. – Szeretem úgy hinni, hogy az még jelent valamit ebben a világban.

Miközben a férfi korántsem lopva kiosont, ő a hátára fordult, és felnézett a mennyezetre. A nagynénje madarak és szitakötők örvénylő mintáját festette rá. Mostanra kissé megfakultak a színek, de a repülő lények forgataga gyermekkora óta változatlan maradt. Minden reggel felpillantott a minitákra, mielőtt a Vérsorsolás miatt végleg be kellett költöznie az Akadémiára. A gondolatra eszébe jutott Madame Bondersil és az árulás még mindig fájó sebe. *Neki is volt szerződése.*

Tekela a konyhaasztalnál ült, és a túlméretezett reggelijét majszolta Pendilla néni felügyelete alatt.

– Nem egészséges dolog a te korodban egy lánynak ilyen soványnak lenni – korholta Pendilla, miközben teát töltött neki, és egy tányér vajjas kenyér felé biccentett. – Na gyerünk, egyél! Sosem találsz férjet, ha úgy nézel ki, mint egy seprűnyél.

– Nem akarok férjet találni – felelte Tekela csaknem tökéletes mandinori nyelven. – Lizanne is jól elvan férj nélkül. És ahogy elnézem, ön is, Cableford kisasszony.

Lizanne látta, hogy a nagynénje arca elsötétül, ezért gyors mozdulatokkal megszabadította a teáskannától.

– Hagyd, nénikém, majd én!

– Ennek a lánynak túl éles nyelve. Egyszer még baja esik! – jelentette ki Pendilla.

– Nem te vagy az első, aki észrevételezi – felelte Lizanne, azzal leült Tekela mellé, és teát töltött magának, miközben a nénikéje eltűnt a kamrában.

– Az a mániája, hogy többet kell ennem – morogta Tekela. – Igazán idegesítő!

– Mindenkit csak tömne – válaszolta az idősebbik nő. – A menekültek táborában örülnének neki. Ott biztosan hamar találnánek valakit, aki szívesen cserélne veled.

A régi durcás csücsörítés árnyéka ült ki a fiatal lány ajkára, de észrevette magát, és újjáéledt buzgalommal látott neki ismét a reggelijének.

– Nem panaszkodtam.

Lizanne a teáját kortyolta, és összerándult az arca, amikor a műhelyben újrakezdődött a dohogó zaj. Legalább fél percig folytatódott, aztán csörögve-csattogva megállt.

– Látom, még mindig nem javították meg – dűnnyögte.

– Jermayah szerint a betápszelep rossz – tudatta vele Tekela –, a profesz-szor szerint viszont az égéstér.

– Ami azt jelenti, hogy még hetekig fogják bütykölni azt az átkozott roncsot, miközben a sürgősebb munka várta magára.

– Nem vagyunk elkésve a megrendelésekkel – jelezte a lány. – Most már hetente hat Mennydörgőt állítunk elő. Szerintem már én is össze tudnék szerelni egyet segítség nélkül, ha hagynák. Ráadásul úgy vélem, van rá egy gyorsabb módszerem.

Lizanne tétovázott kerek perccel megmondani neki, hogy tartsa magát a darabonkénti gyártási módszerükhöz. A toprongyos ferosi flotta megérkezése óta eltelt három hét megtanította, hogy ha Tekela unatkozik, akkor elviselhetetlen.

– Ma délután bemutatathatod, amikor visszajövök – állt rá. Közben Pendilla néni visszatért, és letett Lizanne elé egy púposan megrakott tálat. – Köszönöm, nénikém.

– Tehát ezt veszed fel? – kérdezte Pendilla, és enyhén bíráló pillantása megállapodott Lizanne meglehetősen egyszerű, világoskék ruháján, amelyet csak egy részvényesi melltű egészített ki a fűzőn. – Aligha tükrözi a jelenlegi pozíciódat.

A jelenlegi pozíciómat? Lizanne azóta töpregett ezen a kérdésen, hogy part-ra szállt a ferosi kikötőben. Minek is nevezhette magát ezekben a napokban? A menekültek még mindig Vér kisasszonynak szólították, és bosszantó hódolattal viseltettek a jelenlétében, mintha a drák- és romlott-támadás visszaverése valami levetkezhetetlen tekintélyt kölcsönzött volna neki. Valójában akármilyen címeiket tulajdonítottak és akármennyi tisztelettel is adóztak neki, hivatalosan a Vashajó Kivételes Kezdeményezések Részlegének felfüggesztett ügynöke maradt, aki jelenleg az Igazgatótanács vizsgálóbizottságának ítéletét várta.

– A tanácsüléseken megkövetelik a józan viseletet – mondta a nagynénjének, és a tűzhely fölötti órára pillantott. *Egy órám maradt, és a legjobb lenne nem elkésni.*

– Jó reggelt, őrnagy! – köszöntötte Pendilla széles mosollyal Arberust, amikor a férfi lejtött a lépcsőn. Sietve kihúzott neki egy széket. Lizanne már

korábban is észrevette, milyen serényen sűrög-forog a nénikéje az őrnagy körül. Úgy vélte, Pendilla aggódik, hogy Arberus esetleg anélkül hagyja el őket, hogy elvennie megejtett unokahúgát. Az apjával együtt fárasztóan idejétmúlt elképzeléseket tápláltak a szerelemről.

– Milyen fess ma! – dicsérte a férfit Pendilla, és megalapogatta a túlzottan drága öltöny vállát, amelyet Arberus a rongyos gyalogsági egyenruhája helyett vásárolt. Lizanne gyakran furcsállta, milyen sokat ad a külső megjelenésére az egyenlőség elvét hirdető őrnagy. – Hát nem remekül fest ma az őrnagy, hölgyek?

– A zöld jobban állt – motyogta Tekela szalonnával teli szájjal.

– Gondoltam, kiteszek magamért – préselt ki magából egy mosolyt Arberus a valóságos ételhegy láttán, amelyet Pendilla elébe tett. Tekelától eltérően a férfi megőrizte erős korvantin kiejtését, habár kifogástalan nyelvtannal beszélt. – Végül is az ember nem mindennap merészkedik be a korporatista összeesküvők tanyájára.

– Te itt maradsz – mondta Lizanne a férfinak, Tekelára pillantva. – A vésztartalékok.

Látta, hogy az őrnagy tiltakozni próbál, de aztán a vonakodó beleegyezés fintora ült ki az arcára. A vésztartalék egy zsákból állt, amelyet megtöltöttek az összes félretett Vashajó-írájukkal és tőzsdei jegyükkel, plusz két revolverrel. Ezenkívül egy független kapitányt is találtak, aki szimpatizált az ügyükkel, és hajlandó volt elvinni őket egy biztonságos kikötőbe.

– Gondolod, hogy szükség lesz rájuk? – kérdezte a férfi. – Az egész megmaradt vājtrévi lakosság fellázad, ha ezek kezét emelnek rád.

– A kétségbeesés végletes lépésekre kényszerítheti őket. – Lizanne a pirítósért nyúlt. – Bevallom, halvány fogalmam sincs róla, mit hoz ez a nap. De ha van valami, amit Arradsiában megtanultunk, az a vésztartalék fontossága. – Megvajazta a pirítóst, és jókorát harapott belőle. – Két Kivételes Kezdeményezések-ügynök vette be magát a szemközti házba, másik kettő pedig csavargót játszik a műhely mögötti sikátorban. Úgy hiszem, csak egy véráldott van közöttük, a koldusok egyike. Ha nem jönnek vissza hat óráig, és az ügynökök a házban a szemetek elé kerülnek, az azt jelenti, hogy letartóztattak. Először a véráldottal kell végezned. Jermayah Morgója elegendő kell hogy legyen a feladatra. Feltéve, hogy a menekültek valóban fellázadnak, a zűrzavarban eljuthatunk a mólóhoz.

Eltüntette a pirítóst, aztán ismét az órára pillantott.

– Bocsáss meg, nénikém – szólt, és felállt az asztaltól. – Olybá tűnik, nem lesz időm befejezni a reggelit.

– Nem akarsz benézni az apádhoz, mielőtt elmész?

Lizanne a műhely ajtajára pillantott. Odabentről egyre hangosabb szóváltás hallatszott, ahogy az apja és Jermayah újabb vitában csaptak össze.

– Mint mindig, most is úgy tűnik, fontosabb dolga van.

Bár a Vashajó Kereskedelmi Szindikátus sohasem kedvelte a hivalkodó építkezési stílust, a Tanács első tagjai úgy érezték, a ferosi központi iroda esetében kivételt tehetnek. Az épület öt emelet magasán emelkedett, és négy tornyával meg az őket összekötő lépcsőzetes falakkal olyan volt, akár egy várkastély. A historizáló hatást némileg enyhítették a magas ablakok, amelyek mögött számtalan hivatalnok, ügyvéd és könyvelő munkálkodott, hogy fenntartsa a világ legnagyobb vállalatának bürokráciai gépezetét. Lizanne az évek során csak elvétve járt itt, hiszen foglalkozásának mibenlétének megkövetelte, hogy a lehető legkisebbre csökkentse a korvantin ügynökök vagy a vállalati konkurencia általi azonosítás kockázatát. Persze ezek az aggodalmak mostanra nagyrészt érvényüket veszítették. Az utóbbi időben igencsak nagy hírnévre tett szert.

Mielőtt a főbejárat felé vette volna az útját, szemügyre vette az épület megerősített védelmi rendszerét. A tornyokon és a környező kiegészítő irodaépületek tetején Morgó- és Mennydörgő-ütegek álltak. Bár Arradsia meglehetősen messze esett, a Tanács nyilván figyelmesen olvasta az első jelentésében közölt figyelmeztetéseket.

Rendes esetben a portánál kellett volna jelentkeznie, majd fél órát toporgott volna az előcsarnokban, mielőtt beeresztik. Ma azonban másként mentek a dolgok. Amint átment a forgóajtón, két, oldalfegyverrel ellátott protektorátusi tiszt vette közre, és egy futó üdvözlés után a Tanács saját gőzmeghajtású felvonójához kísérték. Teljes csendben tették meg a Tanácssterembe vezető utat, és Lizanne alaposan megfigyelte a sápadt foltokat két kísérője bőrén, amelyek a Vérsorsolás emlékek őrizték. Úgy tűnt, a Tanács a mai napon minden eshetőségre felkészült.

Eddig még csak egyszer léphetett be a Tanácssterembe, amikor megkapta a részvényesi melltűjét. A hivatalos rendezvényen tucatnyi másik vezetőnek kinevelt fiatal gyűlt össze, hogy átvegye a jutalmát a bevételi terv túlszárnyalásáért, vagy az ő esetében a konkurencia terveinek sikeres eltulajdonításáért.

Belegondolva hihetetlennek tűnt, hogy ez alig egy éve történt, és most újra be kellett jönnie, hogy meghallgassa az ítéletüket.

Meglepve tapasztalta, hogy a Tanács tíz tagjából hármat kivéve mindenki jelen volt. Szokatlannak tűnt ez egy olyan testület esetében, amely a legtöbb gyűlésen alig számíthatott a teljes létszám felére. Mivel a Vashajó világméretű vállalat volt, a kinevezett vezetők gyakran távoli égtájakon teljesítettek szolgálatot, és a tanácskozások teljes tartalmáról kéktranszban értesültek, mielőtt a fontos kérdésekről szavaztak volna. A mindennapos ügymenetben gyakorlati okokból nem kevesebb mint öt tag jelenlétével határozatképesnek számított a testület, ám a mai napi-rendi pontot nem lehetett mindennapos ügynek nevezni, és úgy látszott, a tanácsstagok személyesen szerették volna meghallgatni a tanúvallomását, mielőtt szavaznak.

A Tanács egy félkör alakú asztalnál ült, a Vashajó vállalati címerével díszített, jókora, festett üveglablak előtt. Az üveg túlnyomórészt kék színben pompázott, amely furán szürreálisra varázsolta a fényt a tágas csarnokban. Lizanne-nek egy ügynöktársával folytatott kéktransz jutott eszébe, aki egy korvantin bérgyilkossal történt találkozás után élet és halál között lebegett. Nem volt valami szívdverítő jelenség. Elfoglalta a helyét, egy pontot, ahol az ablakból érkező kék fény eltűnt, és a helyén apró fehér kör maradt. Nem kapott széket, a két protektorátusi tiszt pedig megállt mellette, éppen csak fél lépéssel hátrébb, hogy a szemé sarkából se láthassa őket.

Lizanne tekintete végigvándorolt a Tanács tagjain. Mindegyiküket felismerte, de egy bizonyos személyt keresett közöttük. Meg is találta a férfit a félkör túlsó végén. A pocakos, nagydarab és szakállas fickó enyhén gyűrött öltönyben jelent meg, olyanban, amelyet Arberus semmi pénzért sem vett volna magára. Taddeus Blosskin, a Kivételes Kezdeményezések Részlegének igazgatója ezen a napon egyaránt lehetett a legjobb szövetségese, vagy a legveszélyesebb ellensége. Igazán nem tudta, melyik: sohasem volt könnyű kiokoskodni, mi jár a fickó fejében.

– Hogy hívják, és milyen pozícióban áll alkalmazásban?

A fiatal nő tekintete a tanácsülés elnökére ugrott. Minden évben más foglalta el ezt a posztot, jelenleg egy megtévesztően törekeny kinézetű, apró nő. Gloryna Dolspeake asszony a karrierje nagy részét a Fúziók és Akvizíciók osztályon töltötte el, a Szindikátus egy olyan részlegében, amely támogatta a ragadozó gondolkodásmódot és az ádáz vállalati hűségét alkalmazottaiban.

Félhold alakú szemüvege fölött nézett Lizanne-re, tollát olyan feszült várakozással tartva a papír fölött, mintha csak egy törrel akarna ledöfni valakit.

– Lizanne Lethridge – válaszolta a fiatalabbik nő. – Részvényes és a Különleges Kezdeményezések Részlegének határozatlan időre szerződött, jelenleg felfüggesztett ügynöke.

Tollak kaparásztak papírlapokon, de ettől függetlenül némaság uralkodott, amíg Dolspeake asszony újra meg nem szólalt.

– Erősítse meg, hogy ön írta ezt a jelentést! – Feltartott egy fekete szalaggal átkötött papírköteget, a százoldalas anyagot, amelyet Lizanne Ferosbaváló visszatérésekor állított össze. – Tanácsi ügyiratszám hat-nyolc-kettő, kelt a kétszáztizennyedik vállalati évben, harvellum másodikán. A címe pedig: Lizanne Lethridge részvényes jelentése az arradsiai kontinensen elvégzett műveletekről és az ott tapasztaltokról.

Mielőtt igenlően felelt volna, Lizanne az eszébe véste, hogy hangzatosabb címet adjon a munkának, amennyiben egyszer úgy döntene, hogy könyvként is kiadja.

– Igen, én írtam a jelentést.

– Miután minden jelen lévő és távol lévő tanácsstag olvasta ezt a jelentést, bizonyos szembeötlő pontokat részletekbe menően is meg kell tárgyalnunk. – Dolspeake nekilátott felolvasni egy a papírjaira firkantott jegyzéket. – Először: az elhunyt Lodima Bondersil, az Arradsiai Birtokok korábbi igazgatója által elkövetett vállalati árulás és összejátszás korvantin ügynökökkel. Másodsor: az arradsiai kontinens belső területeire irányuló „Torcreek-expedíció” állomásai és az egykor mesebelinek hitt fehér drák állítólagos felfedezése. Harmadsor: az úgynevezett „Örült Feltaláló” által állítólagosan megalkotott és potenciálisan értékes információt tartalmazó tárgy sikeres fellelése és azt követő elvesztése. Negyedsor: az Arradsiai Birtokokat ért támadás, amelyet a jelentés szerint, idézem, „drákok és romlottak vegyes hadserege követett el, akik jelenleg megmagyarázhatatlan okokból a fehér uralma alatt állnak”.

Lizanne vonásai nyugodtak maradtak, miközben Dolspeake várakozó hallgatásba merült.

– Mi mást mondhatnék? – kérdezte a fiatal nő, amikor a némaság hosszabbra nyúlt. – Minden benne van a jelentésben. A Belső Biztonsági Részleg kéktransz kihallgatásának is alávettem magamat, akik, úgy hiszem, megerősítették az igazságtartalmát.

Az egyik tanácsstag felszólalt, egy goromba, idősebb fickó, akiben a Gyártás és Beszerzés igazgatóját ismerte fel.

– Az emlékek megmáshíthatók. Az ügyesebb véráldottak képesek hazugságokat ültetni mások fejébe.

– Csak egy másik véráldott fejébe – hangsúlyozta Lizanne. – És több-
ezernyi valamikori vājtrévi lakos él a menekülttáborban, akik igazolhatják
a jelentésben leírtak valóságát. Úgy hiszem, egy gyors felderítő út az
arradsiai partvonal mentén szintén megerősíti majd a szavaim hitelességét.

Látta, hogy a Tengeri Tanács élén álló protektorátusi tengernagy lopva
vált egy pillantást Dolspeake-kel. A Vashajó hadiflottájának parancsoló férfi
felelősségei közé tartozott az efféle küldetések elrendelése.

– Látom, már meg is tették a szükséges lépéseket – folytatta Lizanne. –
Megtudhatom, mi lett a felderítés eredménye?

Dolspeake némán tízig számolt, csak azután biccentett alig láthatóan
a tengernagynak.

– Három gyors fregattot küldtünk oda, egytől egyig modern vértüze-
lésű hajókat – kezdte az admirális. – Csak egy tért vissza, de a legénység
fele eltűnt. Még alig pillantották meg az arradsiai partokat, amikor kékek és
vörösek támadták meg őket.

– Akkor a legénységet ki kell tüntetni a figyelemre méltó hőstettükért – felelte
Lizanne, aztán újra Dolspeake asszonyra fordította a tekintetét. – Mivel ön tisztá-
ban van a jelentésem igazságtartalmával, megkérdezhetem, miért vagyok itt?

A nő pillantása az asztal másik vége felé villant, ahol Taddeus Bloskin éppen
egy gyufát rázott, hogy eloltsa, és pőfékelt egyet újonnan meggyújtott pipájából.

– A jelentés említ egy korvantin asszonyt – kezdte a férfi jellegzetes,
alsóbb osztálybéli kiejtésével. Bloskin igazgató nem a családi háttérének
köszönhette a pozícióját. – Egy véráldottat.

– Dorice Vol Arramyl választófejedelem asszonyt – válaszolta Lizanne, és
mivel arra számított, mindjárt megvádolják vállalati árulással, azonnal háritott.
– Túlélte az ostromot és a város kiürítését, amennyiben szeretnék kihallgatni.

– Már megtettük. Igazán egészségesnek bizonyult. – Bloskin rezzenéstelen
tekintettel meredt rá pipafüstje terjengő függőnye mögül. – Ön engedélyezte
neki, hogy transzkommunikációt folytasson a birodalmi vértanácsokkal.

– Morvölgye elesett a drákok és romlottak ostroma alatt. Az adott
körülmények között úgy határoztam, hogy az arradsiai események híre
megállíthatja a további korvantin előrenyomulást.

– Amivel jócskán túllépte a hivatalos hatáskörét – jelentette ki Dolspeake asszony.

– Nagyon valószínűnek tűnt, hogy a közeljövőben mind meghalunk – felelte Lizanne. – Nem sok időm volt a szindikátusi szabályok csip-csup részletein morfondírozni.

– Akárhogy is, bejött a dolog – vágott közbe Bloskin, mielőtt Dolspeake le-torkolhatta volna. – A Korvantin Birodalommal szembeni ellenséges viszony-nak vége. Gyanítom, részben azért, mert már nincsen flottájuk az arradsiai vizeken, ugyanakkor persze... – az admirálishoz fordult, és vékony mosolyt eresztett meg feléje – nekünk sincsen.

A tengernagy fortogó haraggal nézett a kémfőnökre, de láthatólag böl-cebbnek tartotta hallgatni.

– Bár semmiféle hivatalos egyezményt nem írtunk még alá a korvanti-nokkal – folytatta Bloskin –, nem hivatalos csatornákon már megkerestek minket. Úgy tűnik, tárgyalni akarnak.

– A tárgyalás tűnik a legokosabb megoldásnak ebben a pillanatban – helyeselt Lizanne.

Bloskin vigyora mosollyá alakult, és füst szivárgott ki a foga közül.

– Örülök, hogy így gondolja, ugyanis magával akarnak beszélni.

Lizanne egy percre végigmérte a tanácsstagokat, a szemét végigfuttatta a sokféle arcon, a középkorú és idősebb férfiak és nők vonásain. Az egyik sötét bőrű volt, a másik sápadt, mint jómaga, de mindnyájukban volt vala-mi közös. Valami, aminek Lizanne eddigi elképzelése szerint a magas pozí-cióban lévők már felette állnak. *Mind rettegnek.*

– Velem? – kérdezte Bloskintól, és érezte, hogy az újonnan megtalált magabiztosság melegsége végigárad a keblében.

A férfi a szája egyik sarkából a másikba tolta a pipáját, és ingerült ránc jelent meg erőteljes homlokán. Mind közül ő tűnt a legkevésbé ijedtnak.

– Olybá tűnik, a birodalmi udvart lenyűgözte az ön vakmerősége. Nem beszélve az őszinteségéről. A császár, vagy ami még valószínűbb, legfőbb miniszterei, nyilvánvalóan úgy hiszik, megbízhatnak önben. – Hátradőlt ültében, és várakozó pillantást vetett Dolspeake asszonyra.

– Lizanne Lethridge – kezdte az elnöknő formális hangvételben, új papírköteget előhúzva a halomból –, ezennel visszaállítjuk szolgálatba a Kivételes Kezdeményezések Részleg határozatlan időre szerződött ügynö-keként. Az Arradsiai Vészben tanúsított bátor tetteinek elismeréseként két

további vállalati részvényt bocsátunk a rendelkezésére. Továbbá kinevezük a Korvantin Birodalom különleges kapcsolattartójának, s elrendeljük, hogy a legkorábbi lehetséges időpontban szálljon hajóra Corvus felé, és tárgyalja le az arradsiai kontinens visszaszerzésére irányuló, közös vállalkozás feltételeit.

– Nem.

Dolspeake asszony szeme felpattant, és meglepetten pislogott.

– Hogy mondta?

– Nem – ismételte meg Lizanne. – Visszautasítom a kinevezést.

– Önt szerződés köti, ifjú hölgy...

– Amelyet ezennel semmisnek veszek a harmincnégyes paragrafus „B” pontjának értelmében. – Lizanne várt, és közben önkéntelen mosoly terült szét az ajkán, annyira élvezte a döbbenetüket és a felháborodásukat. – Önök... – ingatta a fejét nevetve. – Önök mindnyájan egy évszázada uralják a fél világot papírral, tintával, hajókkal és ágyúkkal. Tényleg azt hitték, hogy ezekben rejlik a hatalmuk? – Feltartotta a karját, és felhúzta a ruhaujját, hogy láthatóvá tegye az ereket a csuklóján. – Itt rejlik a hatalmuk. Bennem. – A mögötte álló két véráldott protektorátusi őr felé intett a fejével. – Bennük. És most az egész odalett. Nem jön több termék, és a szindikátusuk csupán egy felfúvódott hulla, ami még nem volt hajlandó beismerni a saját halálát. Az a tanácsom, hogy azonnal szüntessenek meg minden vállalati birtokot, és alakítsanak katonai szövetséget mindenkivel, aki csak hajlandó rá. Felejtsek el a hasznot és veszteséget! Ezek többé semmiféle jelentést sem hordoznak. A fehér még nem végzett, és ide is el fog jönni. Egyetlen fizetőeszköz maradt: a túlélés.

Ünnepélyesen meghajtotta a fejét, mielőtt hátat fordított volna, hogy kimenjen.

– Ezennel kilépek a Vashajó Kereskedelmi Szindikátusból. Jó napot!

Hagyták elmenni, nem mintha túlzottan meglepte volna a dolog. Végeredményben csupán egy szobára való ijedt embert hagyott ott, akiknek fogalma sem volt, mitévők legyenek. Mellesleg Arberus minden bizonnyal nem tévedett: ha feltartóztatják, Vájtrév korábbi lakosainak válsza kiszámíthatatlan lett volna.

Szokásává vált délutánonként meglátogatni a tábor, amikor csak tudta. A kötelességtudattal keveredő önsanyargató büntudat hajtotta, hiszen azok, akiknek a megmentéséért olyan sokat tett, most komolyan nélkülöztek.

A kisebbségben lévők, akiknek szerencsájükre voltak őket talán befogadó tengerentúli rokonaik, érkezés után nem sokkal újra tengerre szálltak más kikötők felé. A többség maradt, azon egyszerű oknál fogva, hogy nem volt hová menniük, de persze pénzük sem maradt, hogy helyet vegyenek maguknak egy hajón valahová máshová. A tábor Ferostól másfél kilométerre északra terült el többholdnyi művelhetetlen földön. A sátrak és hevenyészett menedékek egy alacsony dombháton sorakoztak, füst- és porfelhők alatt. A Vashajó továbbra is juttatott nekik ételt és tüzelőanyagot, de csak annyit, hogy megelőzze a zavargásokat, a bennszülött ferosi lakosság növekvő türelmetlensége ellenére. A protektorátusi őrzatok alapos munkával levadásztak minden, a kikötő területéről érkező jövevényt, és csak kevés menekült talált magának rendes munkát.

Lizanne átvágott a sátrak és kunyhók között, és fogadta azok tiszteletteljes biccentéseit és kiáltásait, akikre még az ostromból emlékezett, és azon sokakét is, akikre nem. Csakhogy észrevette, hogy az idő múlásával a tisztelet helyét egyre inkább átvette a harag.

– Mondd meg azoknak az anyaszomorítóknak, hogy több tejre van szükségünk! – szólt oda egy nő az egyik viskóból, és megemelte a karjában tartott sovány kisgyermeket, hogy hangsúlyt adjon a mondanivalójának. – Vagy ki akarnak éheztetni minket? Erről van szó?

– Már nem dolgozom nekik, hölgyem – válaszolta Lizanne, és együttérző mosolyt varázsolt az arcára, aztán továbbment.

Fredabel Torcreeket a sebtében összetákolta kórháznál találta. A nő éppen Joyát tanítgatta a helyes sebkötözés módjára. Clay nagynénje tevékenyen is védelmébe vette a lányt az evakuálás óta, részben mert szinte az unokaöccsével együtt cseperedett fel: gyermekként veszélyes életet élték a Vaknegyedben. A beteg, egy fiatalasszony, akinek arcát bohócszerű, fehér festék borította, folyamatosan káromkodott, miközben a felkarján található sebet kezelték.

– Már megint verekedtél, Molly? – kérdezte Lizanne, amikor odaért az ágyhoz.

– Azok, akik nem rendezik a számlájukat, megérdemlik a büntetést! – Molly Pins arca megrándult, amikor Joya elkötötte a pólya végét. – Biztos nincs magánál zöld? Tudok fizetni érte!

– Sajnálom, Moll – rázta meg a fejét Fredabel. – Három napja elfogyott az utolsó adag is. – Átadott neki egy kis papírba csomagolt valamit. – Fé

kanállal oldj fel ebből tiszta vízben, és naponta kétszer vedd be. Ha belázadsz vagy rosszul vagy, gyere vissza, hallod?

– Igen's. – Molly oldalra lendítette a lábát, és köszönetet mormolt Lizanne-nek, aki talpra segítette. – Cralmoor az üdvözlétét küldi, Vér kisasszony. Ha látom, meg kell mondanom önnek, hogy a múlt éjszaka megint elkergettek egy toborzóbrigádot.

Lizanne elfojtott egy dühös sóhajt. A Tengeri Protektorátus mostanában egyre erőszakosabban próbálta feltölteni a létszámot. A vállalati törvény lehetővé tette, hogy besorozzák a csavargókat, de már régen nem alkalmazták a gyakorlatot, egészen mostanáig.

– Sajnálattal hallom – felelte. – Azonban attól tartok, mostanság egyre kevesebb ráhatásom van a Tanács dolgaira.

Molly megvonta a vállát.

– Aszongya, ezúttal még egy tengerészlegény se hagyta ott a fogát, de ha legközelebb is eljönnek, egész más lesz a dolgok állása. Ha van valaki, akinek elmondhassa, hát mondja el.

A nő már régen felhagyott vele, hogy elmagyarázza a tábor menekülteinek, mi is a státusza. A legtöbb embernek csak Vér kisasszony marad, az ő nagyszerű, véráldott megmentőjük. A gondolat, hogy valójában alig számított többnek alsóbbrendű közhivatalnoknál, láthatólag nem jutott el a kollektív tudatukig.

– Elmondom – ígérte.

Miután Molly elment, Fredabel kávéfőzőt a kis vászonfalú helyiségben, amely egyszerre szolgált a rendelőjéül és lakóhelyéül.

– Mi lett a kuncsaftjával? – érdeklődött Lizanne.

– Nem élte túl – felelte a nő helyett Joya. – Valami lecsúszott vállalati vezető volt. Szerette a vaknegyedi lányokon levezetni a feszültségét. Azt azért tudhatta volna, hogy jobb kifizetni Molly óradíját. Ne aggódj, senkinek se fog hiányozni. Cralmoor elintézte.

Lizanne erőnek erejével visszafogta magát, és nem kezdett újabb hegyi beszédbe arról, milyen veszedelmes következményekkel járhat a tábori erőszak a menekültek hírnevére nézve. Most már lényegében semmilyen hivatalos beleszólása sem maradt, és nem volt abban a helyzetben, hogy bárkit is kioktasson.

– Vannak híreid? – kérdezte Fredabel, és átnyújtott egy csupor kávé. Lenyűgöző volt az önuralma, hogy nem kérdezte hamarabb. Lizanne-nek

köszönhetően Fredabel annyit tudott, hogy a férje, lánya, és unokaöccse épen visszatértek a fehér keresésére indított expedícióból, de a tranzok közti kieső időt nem lehetett egyszerű kivárni.

– Három napja transzoltam Torcreek úrral – válaszolta. – Ő és a Hosszúpuskák a protektorátusi hajó fedélzetén vannak, és Lossersmark felé vették az irányt. A kapitány szeretné mindenképpen feltölteni a készleteket. Továbbá még nem döntött a következő lépésről.

– Meg tudom érteni. – Fredabel lerogyott egy sámlira, és összekulcsolta a kezét. – De gondolom, a férjem hozzáállása nem változott.

– Ő és a többi Hosszúpuska elkötelezték magukat a tervük mellett.

– De hát az kész örütség! – jelentette ki Joya. Lizanne megfigyelte, hogy feszültség alatt a felsőbb osztálybéli lány gyökerei semmissé tették a vaknegyedi kiejtést. – Átkelni egy ellenséges kékekkel teli óceánon...

– A kékek inkább az északi vizekben gyülekeznek – cáfolta a valamikori kémnő, visszaemlékezve arra, amit a tengernagy a meghallgatáson mondott. – Jó esélyük van rá, hogy épségben átjutnak.

– Ha ez a kapitány hajlandó elvinni őket – hangsúlyozta Fredabel.

– Valahogy úgy. – Lizanne elhallgatott, és kivett a ruhája zsebéből egy köteg irát. – Gyógyszerre, és amire jónak látja felhasználni – nyújtotta át a papírpénzt.

Fredabel szemöldöke felszaladt, amikor megszámolta a köteget, amely az újonnan megalakult Lethridge és Tollermine Műszergyártó Vállalat hasznának negyedét tette ki.

– Remélem, hogy miattunk nem taszítja magát nyomorba!

– Jól megy az üzlet – biztosította Lizanne. – Hamarosan további munkásokat tudunk felvenni.

Maradt még egy kis ideig, meghallgatta a tábori híreket, amelyek hallatán gyakran úgy érezte, ez a hely csupán Vájtrév átültetett és sokkal kisebb mása. Bár az ostrom és az evakuáció nyomása alatt sok társadalmi korlát semmivé porladt, néhány hagyomány meglepő makacssággal tartotta magát, és a tábor hamarosan elkörzetesedett az elsődleges lojalitási vonalak mentén. A vezetői városrész korábbi lakosai erőltették leginkább, hogy elkülönüljenek a fából és vászonzól tákolt birodalmukban, bár Lizanne némiképpen szánalmasnak érezte a próbálkozásukat, amellyel ragaszkodtak elvesztett méltóságukhoz. Akármennyire páváskodtak is szép, ámbár egyre viseltesebb öltözékükben, mostanra már egytől egyig koldusok lettek.

Kicsivel később, amikor kilépett a kórházból, lecövekelt egy gyűrött öltönyben feszítő, magas és nagy hasú férfi láttán.

– Kicsit túldramatizálta, nem? – kérdezte tőle Taddeus Blosskin.

– Mit akar? – szegezte neki a kérdést Lizanne, és fájó volt a tudat, hogy se terméket, se fegyvert nem hozott magával, bár valamennyire megnyugtatta a tény, hogy Blosskin egyedül jött.

– Azt, amit feltételezésem szerint el kívánt érni a kis színjátékával.

Lizanne mozdulatlanra dermedt, ahogy Blosskin a belső zsebébe nyúlt, és kihúzott egy fekete szalaggal átkötött papírköteget.

– Úgy hiszem, Lethridge kisasszony – nyújtotta a papírokat –, ideje újratárgyalni a szerződését.

3. FEJEZET

Hilemore

– Világítótorony a láthatáron, kapitány – jelentette Steelfine a szeméhez emelt látcsővel, miközben belebámult a hajnali ködbe. – Még világít.

Legalább valaki még életben van itt – gondolta Hilemore. Megkönynyebbülését persze némileg tompította a gyanú, hogy a romlottaktól vagy a romlottakat irányító teremtménytől nem áll messze, hogy csellel csapdába csalják.

– Legjobb, ha nem kockáztatunk, Egyes! Mindenki harckészültségbe! A puskások oszoljanak két csapatra, és rendeződjenek el egyenletesen a két korlát mentén!

– Igen, uram! – tisztelgett Steelfine, és öles léptekkel távozott a hídról, miközben Talmant hadnagy leadott három hosszú jelzést a gőzsípval.

– Torcreek kapitány – fordult Hilemore a zöldbőr kabátban feszítő, magas férfihoz. – Lekötelezne, ha felmenne az árbócosárba. Úgy hiszem, nagy hasznát vennénk az éles szemének.

A vállalkozó keményített bőrhöz hasonlatos vonásai enyhe mosolyba csavarodtak, miközben fejet hajtott. Talán annak a tiszteletnek adózott, amit Hilemore Hadlock óta tanúsított irányában.

– Örömmel, kapitány – emelte meg a puskáját, a hajó fegyverkészletéből származó .422-es Silworthöt. – Prédikátort is magammal viszem. Nem sok van, amit az ő szeme ne venne észre, még ebben a ködben is. Lori és Skaggerhill úr pedig a lövészei között foglalják majd el a helyüket. Nem akarom, hogy az a hír járja, nem fizetjük meg a viteldíjat.

– Még valami – tette hozzá Hilemore, miközben Torcreek a csapóajtóhoz ment. – Nagyra értékelném, ha az unokaöccse is feljönne. Okanas kapitány pedig a gépházban foglaljon helyet, arra az esetre, ha gyorsan menekülnünk kellene.

Látta, hogy árnyék vonul végig a vállalkozó arcán, de a drákvadász végül bólintott.

- Az unokaöcsém... pihen. De megpróbálom felkölteni.
- Rendben, kapitány.

Mire meglátták a lossersmarki világítótornyot, a hajó csatakész állapotba került. Büszkeség éledezett Hilemore-ben, amikor látta emberein a kemény munkával megszerzett szakértelmet. Minden nehézség ellenére az *Életképes lehetőség* a Tengeri Protektorátus csataképes hadihajója maradt, bár a kapitány jó okkal vélte úgy, hogy talán az utolsó ilyen tengerjáró az egész arradsiai térségben.

A világítótorony kevésbé lenyűgöző méretekkel és kialakítással büszkélkedett, mint a Hadlock vízi útvonalait őrző építmény. Ősi építői még nem bírtak a modern tudomány nyújtotta mérnöki ismeretekkel. A hullámok verte sziklák csoportjából kiemelkedő, alig húsz méter magas, egyszerű, nyolcszög alakú tornyot vörösre és fehérre festették, hogy felkeltse a hajósok figyelmét, bár a színek már igencsak megkoptak az évek alatt. A fény azonban továbbra is erősen ragyogott. Hilemore hunyorogva a torony csúcsára irányította a látcsövet, ahol két apró alakot vett észre a ragyogásban. Némileg megnyugodott, amikor azt látta, hogy a két figura integet, de hogy figyelmeztetésként, vagy a fogadtatás jeleként, azt meg nem tudhatta.

– Lámpajelzést, Talmant úr! Küldje a következőt: „Biztonságos ez a kikötő?”

– Igen, uram. – Talmant a beszélőcsövön keresztül leadta az üzenetet, és Hilemore a kormányosfülke tetején át hallotta, ahogy az *Életképes* jelzőlámpájának spalettája csattogó ritmust játszik. A világítótorony őrei azonban csak további integetéssel válaszoltak. Hilemore nem tudta kivenni az arcukat a sűrű ködön keresztül. Nem tudta, hogy romlottak, vagy emberek állnak odafent.

– Szívesen kiviszek egy csónakot, uram – ajánlkozott Talmant. – Megnézem, mi a helyzet.

– Nem – felelte Hilemore, és egy pillanatnyi töprengés után leeresztette a messzelátót. – Nem hanykolódhatunk ilyen közel a sziklához. Kormányos, tartsd az irányt!

Kiment a fedélzetre, és kibámult a halvány arradsiai partvonalra. Hat napba telt elérni a földrészt, főként azért, mert szeretett volna minél több vöröset megspórolni. Vájrtev elvesztésével minden bizonnyal jelentősen megcsappant a vállalati birtokokra befolyó termék mennyisége, vagy talán teljesen el is fogyott, így nem remélhették, hogy többet tudnak beszerezni

belőle. Azelőtt három, feszültséggel teli hetet kellett Hadlockban tölteniük, míg Bozware gépmester kijavította az *Életképes* sérüléseit, és a legénység összeszedett annyi ellátmányt a romos kikötőből, amennyit csak tudott. Nem találtak túl sok mindent, csak különböző kézfegyvereket, néhány hordónyi puskaport, amellyel csak félig tudták feltölteni a tartalékokat, és akadt még némi konzervfőzelék. Viszont még a gyér fogásnál is aggasztóbb volt, hogy a törmelékben egyetlen túlélőre sem bukkantak.

– Több holttestnek kellene lenni, kapitány – súgta az egyik lövész, amikor átkutatták a Vashajó-irodák romjait, remélve, hogy találnak némi terméket a páncélszekrényekben. Csupán egy halom megfeketedett irabankjegyre letek.

– Többnek? – kérdezte Hilemore.

– Igen, uram – erősködött a tengerész. – Annyiszor voltam má' ebbe' a kikötőbe', hogy má' a számát se tudom. Minden tele volt étellel, legalább húszezer ember élhetett itt, ha a jövő-menő matrózokat nem nézzük.

A hajónapló megerősítette a férfi számításait, bár a tengerész csaknem háromezerrel alábecsülte Hadlock népességét. Hilemore nem akarta a legénységre hárítani a bizarr feladatot, ezért személyesen számlálta meg a hullákat, bár a kikötőben érkezéskor talált, vízben lebegő testek számát kénytelen volt megbecsülni, ugyanis a legtöbb már elsüllyedt. Amikor a romok között sebesen oszló maradványokat is hozzáadta, csak nyolcezer főt kapott. Különös rejtéllyel néztek szembe, és csak egyetlen embert ismert, aki tudhatta a választ.

– A romlottak vitték el őket – felelte Claydon Torcreek egyszerűen. Az étkezőasztal túloldaláról nézte a kapitányt, és ábrázatán ugyanaz a kevéssé érdeklődő kifejezés ült, amely azóta díszelgett koravén arcán, hogy a legénység először találkozott össze a vállalkozócsapattal.

– Hová? – értetlenkedett Hilemore. – Minek?

– Gondolom, a fehérnek van szüksége rájuk.

– Mire kellenek neki?

– Nem hiszem, hogy bármi jóra.

A kapitány visszafojtotta a tisztekre egyébként is jellemző késétetését, és nem emelte fel a hangját. Végül is ez az ember gyakorlatilag nem állt a parancsnoksága alatt.

– Torcreek úr – folytatta olyan türelmes hangon, amilyenén csak tudta. – Végighallgattam a kimerítő részletességgel előadott történetét, és bár sok tekintetben meggyőződtem, a titokzatoskodó válaszadás nem segít előbbre vinni az ügyet.

Az unatkozó maszk egy pillanatra lehullt Clay arcáról, és valami más vette át a helyét: a vérdótt hirtelen egy pimasz tizenévesre emlékeztetett, aki jól szórakozik.

– Ez az egész mit sem számít, kapitány. Nem számít, ha nem hisz nekem. Nem számít, hogy hová tűntek azok a szegény városlakók, vagy hogy mit művel velük a fehér. Nem számít, hány napot töltünk el ezen a trágyadombon a bizbaszok bütykölésével és a hajótest kapirgálásával. – Előrehajolt, és a pimaszság gyászos bizonyossággá változott. – Ön és én, mi ketten délnek megyünk, a jégre. És ezt semmi sem fogja megváltoztatni.

– Hogy megmentjük a világot – idézte Hilemore.

Clay hátradőlt, vállat vont, és felsóhajtott.

– Csak az ön szavait ismétetem.

– Amelyek kimondására nem emlékszem.

– Még nem. De majd fog.

A fehér vére. Hilemore maga sem tudta biztosan, elhiszi-e, hogy az előtte ülő fiatalember ivott egy valaha legendának vélt teremtmény, a fehér drák véréből, és cserébe bepillantást nyert a jövőbe. Mesébe illő dolog volt, nem egy modern világ racionális valósága. *Van egy hely* – mondta neki Clay az első éjszakán Hadlockban, amikor együtt járták a kiürült, lerombolt utcákat –, *egy hely, ahol válaszokat kapunk, talán a legfontosabb kérdésre is: hogyan tudjuk megölni?* – Ezután leírta a tornyot, amelyet a látomásában megpillantott, és elmesélte, hogy Hilemore-t is látta ott. A kapitány erős készletet érzett, hogy figyelmen kívül hagyja, amit hallott, szolgálataikért cserébe elvigye a vállalkozókat az *Életképesen*, és megtiltson minden egyéb ostoba beszédet holmi látomásokról és a világ megmentéséről. Mégsem tette. Azzal nyugtatta magát, hogy Torcreek nagybátyja és a többi vállalkozó által ismételt, egybehangzó tanúvallomás térítette el a céljától, de igazából Clay tekintete tehetett róla. Amikor először találkoztak, nem tagadhatta az egyértelmű felismerést a fiatalember szemében. *Ismert engem valahonnan.*

Ezután csak néhány napig maradtak, és végül Bozware gépmester jelentette, mindent megtett azért, hogy visszaállítsa az *Életképes* hajómotorjainak korábbi hatékonyságát.

– Nem ártana még egy kis zsír – mondta. – És még több termék. Már amennyiben tényleg délnek megyünk. Szívós öreg jószág ez, kapitány, de nem jégre terveztek.

– Át tudja alakítani jégjáróra?

– Talán, ha megfelelő vasalást alkalmazunk az orr és a tat merevítésére. Azonban jelentősen lelassítja majd a hajót.

– A Keleti Konglomerátnak van egy hajóépítő műhelye Lossermarkban – jutott Hilemore eszébe. – Ha jól emlékszem, ott építik a legtöbb kékvadászt.

Új csillogás költözött a gépmester tekintetébe.

– És milyen jó kis hajók azok, uram!

Már azelőtt érezte Lossermark szagát, hogy meglátta volna. Az égő szén füstje elkeveredett a kikötő szüretelőüzeméből felszálló édeskés bűzzel. A ködben terjengő kellemetlen illatok ellenére a kapitány biztató jelnek vette, hogy a város megőrizte emberi lakosságának egy kis hányadát.

– A Látó golyóira, ez szörnyen mar! – káromkodott Clay, azzal elfintorította az orrát, és erősen pislogott. Végre megtisztelte a többieket azzal, hogy feljött a hídra; még egy revolvert is felkötött.

– Állítólag meg lehet szokni – válaszolta Hilemore. – De kell hozzá úgy egy év.

Néhány perccel később a ködből kibontakozott a lossermarki kikötőfal sötét függőnye. A szokatlan építményből hiányzott a központi nyílás, ehelyett egy sor gigantikus rézkapu lógott a kikötő bejáratát képező két hegyfok közti vaskeretről. Minden egyes kapu kéthajónyi szélességű volt, és külön-külön lehetett felhúzni őket. A mai napon azonban mind szorosán lezárva álltak.

– Gépház, állj! – parancsolta Hilemore, és látcsövét végigjáratta a fal tetején. Embereket látott egy vaskos szerkezet körül csoportosulni, amelyben jelzőlámpát ismert fel. Rövid szünet után a lámpa sebes, éles villanásokat adott le, és mivel egyszerű jelrendszert használtak, nem okozott gondot a lefordítása: „Ez a kikötő zárva van. Mi járatban vannak?”

– Válaszoljon, Talmant úr! „A VH *Életképes lehetőség* kér engedélyt befutni, készletfeltöltés céljából. Békés szándékkal jöttünk.”

Figyelte, ahogy a saját jelzőlámpájuk villogása visszaverődik a zöldre színeződött rézkapukról, majd az embercsoportra vitte a látcsövét, és látta, hogy lázas és hosszas vitába kezdenek, mielőtt elköteleznék magukat a válasz mellett. „Hónapokkal ezelőtt elveszett a kapcsolat minden más kikötővel. Vannak híreik?”

„Igen – üzenté Hilemore. – Amint kikötünk, megosztjuk őket.”

További mozgalmas gesztikulálás következett, aztán újabb üzenet jött: „Van a fedélzeten véráldott?”

A kapitány Clay-re pillantott, aki csekély érdeklődéssel figyelte a szószaporítást. *Nem számít... Délnek megyünk.*

„Igen – küldte Hilemore. – Kapcsolatban állunk Ferossal. Tárgyalhatunk a szolgáltatásról, cserébe egy biztonságos horgonyzóhelyért.”

Figyelte, ahogy a jelzőlámpa körül csoportosulók megvitatják a lehetőségeiket. Inkább lemondást, mint lelkesedést érzelt a mozdulataikban, ami a gyors válaszból is kitént. „Befutási engedély megadva. Tudatjuk, hogy egy korvantin hajó is horgonyoz nálunk. Ne feledjék, ez egy semleges kikötő.”

– Gond van? – érdeklődött Clay, amikor Hilemore éles pillantást váltott Talmanttal.

– Úgy döntöttem, nem számít – felelte Hilemore, azzal a beszélőcsőhöz ment. Leszólt Steelfine-nak, hogy továbbítsa a hírt, és adjon szigorú utasítást, hogy az ő határozott parancsa nélkül senki sem sütheti el a fegyverét. – Egyetlen lövés, és felakasztatom, aki leadta.

– Értettem, uram.

Csikorgó lárma kezdődött közvetlenül az *Életképes* orra előtt, és gőz szállt fel a fal tetejéről, ahol a motorok erőlködve nekiláttak felemelni a kaput.

– Mennyi feketéje van? – kérdezte a kapitány Clay-t.

– Két teljes fiolával – felelte amaz. – De vörösöm semmi. A maga szigetlakója nem hagyta, hogy akár egyetlen cseppet bekapjak.

– Az én parancsomra. – Hilemore a fejével a kapu felé intett, amely nyikorogva kiemelkedett a tengerből. – A fal túloldalán egy korvantin hajó horgonyoz. Kétlem, hogy baráti fogadtatásban reménykedhetünk, azonban eltökéltem magamat, hogy nem én adom le az első lövést. Amennyiben viszont ők teszik, gondoskodnia kell róla, hogy a lövedék célt tévessen.

– Repülő ágyúlövedék elhárítása... – húzta fel a szemöldökét Clay elgondolkodva, és az arca nem árulkodott jelentősebb riadalomról. – Lethridge kisasszonynak sikerült. Borsot törhetnék az orra alá azzal, ha nekem is menne.

– Meg tudja csinálni, vagy sem? – szegezte neki a kérdést Hilemore, mert fogytán volt a türelme.

– Talán. – Clay tisztelgősszerű mozdulatot tett, és a csapóajtó felé fordult. – Azt hiszem, hamarosan kiderül. – Hilemore nézte, ahogy lemegy a létrán a fedélzetre, és továbbmasírozik. Elfoglalta a helyét Skaggerhill, a Hosszúpuskák szüretelője mellett, és amikor a kapu elérte legmagasabb, tizenöt méteres helyzetét, a véráldott kivett egy fiolát a porkabátja alól.

– Lépésben előre! – parancsolta Hilemore, szemét a feltáruló kikötőn tartva. Észrevett egy sor, a móló mellett horgonyzó kékvadászt, de a korvantin hadihajónak egyelőre nem látta nyomát. Az *Életképes* átvánszorgott a nyíláson, és a kapitány a lehető legnyugodtabbnak próbált mutatkozni, miközben a feszültség egyértelmű volt a kormányos arcán legördülő verejtékcseppekből.

– Csak nyugodtan, fiam – mondta neki Hilemore. – Ha egy egész flotta nem tudott minket elsüllyeszteni a Szorosban, akkor kutya legyen, ha hagyom, hogy most egyetlenegy teknőjük a víz alá tegyen!

– Ellenséges hajó húsz fokra jobbra, uram! – jelentette Talmant. – Ránézésre újfajta fregatt.

Hilemore hamarosan tanúsíthatta, hogy a másodtisztnak igaza van. A korvantin hajó magasan ült a vízen, a kecses hajóderékon nem látszott lapátkerék, és egyetlen kémény dőlt rézsútosan a tat felé. A harci jármű hossza és ágyúinak száma alapján fregattnak nézte. Kisebb volt, nem olyan súlyos fegyverzettel, mint az *Életképes*, de a hajócsavarnak köszönhetően valószínűleg csaknem olyan gyors, akár még gyorsabb is, ha kiderül, hogy vértüzelésű. Láthatólag megjárta a háborút: festése megfeketedett, és a hajóderék borítása több helyen behorpadt. Úgy látszott, a felépítmény hátsó része is összeroncsolódott, bár a híd megúsza. Hilemore az első horgonylánc mögé festett eutheri betűket is elolvasta: BHT *Feljebbvaló*.

– Csak hat ember van a fedélzeten, uram – jelentette Talmant. – Az ágyúknál senki, és nem gőzöl.

A kapitány tekintete a fregatt árbócára vándorolt, és az azon felfutó zászlóra, amelyen láthatóvá vált a fekete alapon fehér kör. *Tűzszünet. Tűlzás volna azt gondolni róluk, hogy megadják magukat.*

– Talmant úr, húzzák fel a békezászlót! És mondja meg Steelfine úrnak, hogy vonuljanak vissza a harci állásokból.

Egy kis kalauzsgálós a horgonyzóhelyhez vezette az *Életképest*, a kikötő legnyugatabbi végébe, olyan messze a korvantin fregattól, amennyire csak lehetett. Úgy látszott, a békejelek ellenére a kikötői hatóságok nem akartak esélyt adni rá, hogy két hadihajó a kikötőjük területén összeccsapjon. Húsz katonából álló szakasz várta őket a mólón, mind a Keleti Konglomerát Sorozottainak szürke egyenruhájában, ami a Protektorátus helyi megfelelőjének számított. A szabad hadtest szerződéses, hivatásos tisztekből állt, akiket válsághelyzetben feltöltöttek tengerészekkel és hajóácsokkal. Az

uniformisuk állapotából és a szétesett hadsorból Hilemore arra következtetett: már jó ideje lehetett annak, hogy utoljára átestek egy rendes mustrán. Mindazonáltal a tekintetükben marcona figyelem csillogott, és azt is észrevette, hogy míg az egyenruhájukra ráfért volna egy alapos mosás, megtisztított puskájukat gyakorlott kézzel fogták.

– Ozpike őrnagy – mutatkozott be a szakaszparancsnok Hilemore-nak egy feszes tisztelgés kíséretében, amikor az lelépett a mólóra. – A Lossermarki Védelmi és Biztonsági Tartalékosok parancsnoka. – Az őrnagy keménykötésű dél-mandinori volt, akinek tiszta, vasalt egyenruhája éles ellentétben állt az emberei megjelenésével.

Hilemore haptákba vágta magát, és viszonzta a tisztelgést.

– Corrick Hilemore, a VH *Életképes lehetőség* kapitánya. – Végignézett a környező épületeken, és nem látta rajtuk rongálódás nyomait. – Örülök, hogy ilyen jó állapotban találok a kikötőt, őrnagy.

Ozpike értetlenül pislogott, és óvatos pillantásokat vetett az embereire, akik egyformán élénk érdeklődéssel figyelték a párbeszédet.

– Máshol nem ez a helyzet? – kérdezte az egyik, egy apró termetű, dalciai származású figura. A Keleti Konglomerát tengerészei között nem volt ritka a dalciai vér.

Hilemore az arcukat pásztázta, és nagyfokú félelmet és bizonytalanságot látott rajtuk.

– Valóban nincsen tudomásuk a mostanában történt eseményekről? – tudakolta Ozpike-től.

– Csak annyi, amit a korviktól tudunk – válaszolta a dalciai, megelőzve az őrnagyot. – Állítólag kékek merültek fel a tengerből nagy tömegben Vájtrév körül, és cafatokra tépték a flottájukat. Igaz ez, kapitány?

– Ezt a számvevővel kell megtárgyalni – torkolta le Ozpike a katonai tekintély hangján, de úgy tűnt, a parancsa kevés súlyt hordoz.

– Családtagjaim vannak Vájtrévben – folytatta a dalciai. – Három hete késik a levellem, és ez alatt az idő alatt egyetlen kékvadász se tért vissza a kikötőbe. Jogunk van tudni, őrnagy!

– És meg is fogják tudni – erőltette magára Ozpike a békítő hangnemét, amelyhez Hilemore meglátása szerint nem lehetett hozzászokva. – De először a számvevőnek kell ezzel a tiszttel beszélnie.

A szakaszból moraj tört fel, és a már így is laza alakzat dühös, válaszokat követelő emberek csürhérére bomlott fel.

– Megállj! – kiáltotta el magát Hilemore, és a hangja láthatólag életbe léptette bennük a fegyelem valamiféle maradványát, mert a katonák egy emberként megdermedtek. Az engedelmességükre az is hatással lehetett, hogy hirtelen Steelfine jelent meg az *Életképes* korlátjánál, a hajó lövészeinek teljes létszámával egyetemben. Hilemore hagyta, hogy elteljen néhány pillanat, aztán újra felszólalt, és látta, hogy a katonák haragja vetekszik a zaklatottságukkal.

– Vájrétvet több mint egy hónappal ezelőtt lerohanta a drákok és romlottak vegyes hada – mondta nekik, és elhallgatott, hogy a szavak jelentése elérjen a tudatukig. – Azonban a lakosság nagy részét sikeresen kimenekítették Ferosra. Készítsenek egy jegyzéket a szeretteikről, és adják át az első tiszteknek. A véraldottunk eltranszolja a neveket ferosi kapcsolattartójának, és kideríti, a menekültek között vannak-e.

– Hadlock? – kérdezte egy másikuk hamuszürke arccal és kérlelő szemmel. – A feleségem... – Elhalt a hangja, amikor meglátta Hilemore arckifejezését.

– Sajnálom. Hadlocknak vége. Nincsenek túlélők.

A kapitány Ozpike őrnagyhoz fordult, miközben a szakasz maradék fegyelme gyászos zűrzavarba fulladt. A megözvegyült ember nyíltan zokogott, miközben a társai fásultan vigasztalták.

– Jól értettem, hogy a számvevőjükhöz akart elvinni?

– Ez lett volna a nyugdíjazás előtti utolsó kinevezésem – motyogta Ozpike, miközben felvezette Hilemore-t a Keleti Konglomerát székházának lépcsőjén. A nyurga, háromemeletes épület minden bizonnyal a kikötő legregébbi napjaiból származott. – Tizenöt évig voltam a Vashajó Protektorátus alkalmazásában, de a nyugdíj nem bizonyult elegendőnek, hogy a feleségemnek olyan életet biztosítsak, amihez szokott. Ön házasember, kapitány?

Lewella arca hetek óta most először ötlött fel Hilemore előtt, és pont olyan csodálatosnak és lenyűgözőnek látta, mint mindig. *A legnehezebb szívvel írom ezeket a szavakat...*

– Nem – felelte. *És már nem is leszek.*

– Jó magának, uram – lihegte Ozpike. Közben elérték az ajtót, és beléptek. – Fogadja meg a tanácsomat, és maradjon is úgy. Hosszasan tanakodtam, és arra jutottam, hogy a katonai karrier és a házasság alapjaiban összeegyeztethetetlen dolgok.

A számvevő hivatala az épület legfelső emeletén helyezkedett el, ezért kénytelenek voltak megmászni a rendkívül dülékeny lépcsőt. A számvevőről kiderült, hogy egy negyven év körüli dalciai asszony. Magas arccsontja zord bájt kölcsönzött a vonásainak, amit kihangsúlyozott egyszerű kosztümje és szigorúan hátrafogott haja.

– Hakugen asszony – köszöntötte Ozpike őrnagy rövid meghajlással. – bemutatom Hilemore kapitányt a VH *Életképes lehetőség*ről.

Hilemore előrelépett, és maga is meghajolt. A dalciaiak hírhedten ragaszkodtak a formaságokhoz. A kapitány a meghajlás közepén megdermedt, amikor észrevette, hogy egy negyedik személy is tartózkodik a szobában. A kisportolt fiatalember a korvantin tengerészet egyenruháját viselte. Kesztyűs keze a kardja markolatán nyugodott, de revolvert nem viselt. A férfi ábrázata merev és kifejezéstelen maradt, miközben alig láthatóan biccentett Hilemore-nak.

– Kapitány – köszöntötte Hakugen asszony kifogástalan mandinori nyelven. – Üdvözlöm Lossersmarkban!

– Köszönöm, asszonyom – felelte Hilemore, elszakítva a tekintetét a korvantinról. – Úgy hiszem, nekünk kettőnknek sok megbeszélőnivalónk van.

– Igen – pillantott a nő a korvantinra. – Bocsássa meg a faragatlanságot! Hadd mutassam be Myratis Lek Sigoral hadnagyot, a BHT *Feljebbvaló* megbízott kapitányát.

– Hadnagy – biccentett ridegen Hilemore, és a Szoros emlékei feltorlódtak az agyában.

– Kapitány – felelt a korvantin mandinoriul, de erős akcentussal. Hilemore észrevett egy összeöltött sebhelyet a homlokán. A vágás segített a tiszt tekintélyének elmélyítésében, de nem lehetett sokkal öregebb Talmantnál. *Még szinte gyerek, de egy cirkáló parancsnoka. Vajon miféle megpróbáltatások sodorták őket ide?*

– Azt reméltem, a véráldottját is elhossa – folytatta Hakugen asszony. – A megegyezésünk értelmében.

– Úgy gondoltam, jobb, ha először tisztázzuk a feltételeket – válaszolta Hilemore. – Bár be kell vallanom, meglep, hogy egy ekkora méretű kikötőben nem akad legalább egy véráldott.

– Egészen mostanáig kettő is volt. – Vékony ránc jelent meg a nő homlokán. – Határozatlan idejű, szerződött ügynökünk sajnálatos módon életét veszítette a hadlocki irodánkkal folytatott kéktransz alkalmával. Akármit is

látott a végső transzban, nem bírta elviselni. A szaktársa, egy kevésbé tapasztalt és még tapasztaltságánál is kevésbé szorgos alak, megpróbálta újra létrehozni a kapcsolatot, de hiába. Egyéb konglomeráti irodákkal folytatott további transzokból kiderült, azok még kevesebbet tudnak a kialakult állapotokról. Sajnos egyetlen megmaradt véráldottunk ezután úgy határozott, hogy potyautasként megszökik egy kimenő hajón, az egyik utolsón azok közül, amelyek kifutottak a tengerre, a KK *Erőfeszítés*en. Annyit tudunk, hogy a dalciai partokig próbálták eljutni. Azt reméltem, önnek van valami értesülése róluk.

– Van – felelte Hilemore, és eszébe jutott a vészterhes mentőcsónak, amelyet a Hadlockba való befutás előtt találtak. – Nem jutottak el odáig.

– Kár – Hakugen asszony sajnálkozó fintorba rántotta az arcát. – A kapitány a kuzinom volt. – Megengedett magának egy apró sóhaj, aztán gyorsan összeszedte magát. – És Hadlock?

Hilemore elmesélte Hadlock pusztulását, majd áttért Morvölgye és Vájtrév esetére.

– Úgy látom, az önök háborúját fontosabb ügyek szakították félbe, uraim – jegyezte meg a nő, amikor a kapitány végzett, és Sigoral hadnagy felé fordította a fejét.

A tengerész ugyanolyan kifejezéstelen arccal állt tovább, és egy rövid „valóban, asszonyom”-ra korlátozta a feleletét.

Hilemore úgy határozott, ideje megkapni, amiért idejött.

– A véráldottunkat a rendelkezésére bocsátom az itt-tartózkodásunk idejére, asszonyom. Viszont cserébe termékre lesz szükségünk, minden felesleges vörösadagra. Továbbá szén is kell, és egy hosszú tengeri utazáshoz szükséges egyéb készletek.

– Súlyos ár ez, kapitány.

– Amelyet igazol a küldetésünk fontossága.

– Amelynek részleteit nyilván nem áll hatalmában a tudomásomra hozni.

– Tisztelettel adózom az éleslátása előtt, asszonyom.

A nő alig vette tudomásul a bókot, hanem némaságba burkolózott, és a ránc ismét megjelent a homlokán.

– Megkérdezhetem – kezdte Hilemore, mert a csend hosszúra nyúlt –, érték-e támadások ezt a kikötőt?

Hakugen asszony a fejével intett Ozpike-nak, aki válaszolt:

– Közvetlenül nem, de a kékvadászok nem tértek vissza a hat héttel ezelőtti időpontban. Nem jönnek vállalkozócsapatok az északi falhoz, hogy

eladják a terméküket. Néhány nappal ezelőtt csak egyetlen ember botorkált ki a hegyek közül, egy félőrült, összevissza hadováló fejdadás. Órákba tellett, mire kihúztuk belőle, mi lelte. A romlottak és zöldek az egész csapatát kiirtották. Szerettünk volna még többet is kiszedni belőle, csak hát nem sokkal később felakasztotta magát, de előbb arról győzködött, hogy mi is meg fogunk halni. Képzelteri, milyen hatással volt mindez az emberekre. Láta a katonáimat, pedig ők a kikötő legkeményebb figurái. Rettegés van a levegőben.

Nos, az lehet is. Hilemore visszafojtota büntudatát. A legjobb tanács, amivel ezeknek az embereknek szolgálhatott, az lett volna, hogy fegyverezték fel a hajóikat az összes létező ágyúval, zsúfoljanak fel annyi embert, amennyi elfér rajtuk, és induljanak haladéktalanul a vareszti vizek felé. Még így is komoly kétségei támadtak, vajon elkerülhetik-e a portyázó kékek figyelmét. De milyen esélye lehetett volna megszerezni a terméket a páni rémülettel végrehajtott evakuáció közepette?

– Bárcsak jobb hírekkel szolgálhatnék! – mondta ehelyett. – Remélhetőleg a transzkommunikáció megfelelő paranccsal szolgál az önök székházából, amint elfogadják az ajánlatomat.

Tíz viola vöröset, öt viola zöldet és két viola feketét adtak, a teljes mennyiség ötven százalékát, amelynek kiegészítése Torcreek úr várakozásoknak megfelelő teljesítésétől függött. Meglepő módon Hakugen asszony a többi készlettel sokkal szűkmarkúbban bánt, korlátozva a megvásárolható étel mennyiségét, és hallatlan árat kérve a Bozware gépmester átalakításához szükséges vaslemezekért. Mire aláírták a megállapodást, kénytelen-kelletlen odaigért a hajószéf tartalmának felét.

– Úgy sejtem, a kikötő népének hamarosan minden maradék ételre és üzemanyagra szüksége lesz – jelentette ki a nő. – És a szerződésem kiköti, hogy aknázzak ki minden, a vállalati haszon növelésére irányuló lehetőséget. Nem látom okát elhagyni a vállalati világ értékeit, még ezekben a riasztó időkben sem.

Hilemore a kísérettel visszatért a kikötőbe. A két ór félreeső sikátorokban vezette, hogy elkerüljék a hírekre éhes városi népet. A kapitány már előre félt, mit fog mondani Clay-nek, hogyan fog reagálni a hírre, hogy ismét a szerződéses véráldott szerepébe kerül. Talán erre is csak úgy tekint majd, mint ami mit sem számít. *Talán azt hiszi, a hajó a végzet puszta erejéből elmegy a jégsipkáig.* Eszébe jutott, hogy a fehér vérében lévő ajándék

a leggonoszabb átok is egyben. Szörnyű sors lehetett az, hogy valakitől elrabolják a felfedezés örömet, elúzik a kíváncsiságát és várakozásait.

Az *Életképes* legénysége kemény munkában volt. Tucatnyian vagy még többen lógtak kötelekről, a hajóderék festését javítgatva, míg mások a fedélzetet síkálták, vagy a szerelvényeket fényesítették.

– Örülök, hogy nem hagyta őket unatkozni, egyes! – dicsérte a kapitány Steelfine-t, amikor felment a pallón. – De a festéket így elpazaroljuk. Bozware gépmesternek át kell alakítania a hajóderékat.

– A kapitány parancsa, uram – felelt Steelfine, és hangját rosszul leplezett vonakodás színezte.

– A kapitány... ? – kezdte Hilemore, de elhallgatott, mert rögtön rájött, mit jelent mindez.

– Egy órája ébredt fel – motyogta Steelfine, aztán vigyázzba vágta magát. – Hilemore hadnagy, Trumane kapitány elrendelte, hogy azonnali hatállyal minden szolgálat alól fel kell mentenem önt, és a kapitány kabinjába kell kísérnem. – Tétovázott, aztán kinyújtotta húsos kezét. – A kardját és a pisztolyát, uram!